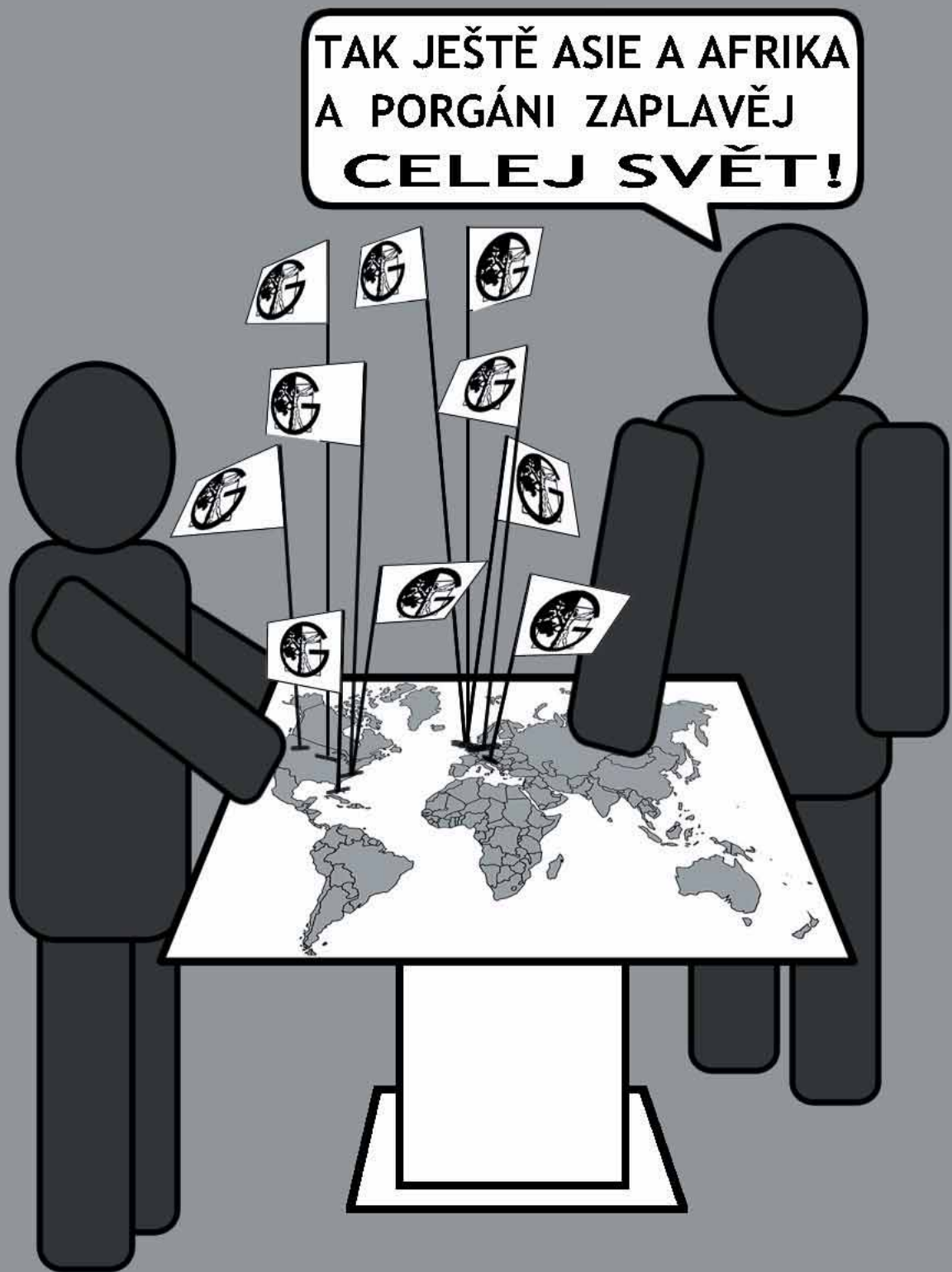

PORGazeen 43

Za Pavlem Hlavinkou :: Porgáni v zahraničí :: Koráb v bouři :: Nové zázemí ve starém přízemí :: Mladí mariášníci :: Maturanti 2000 :: Arcibiskupák na Míráku :: Tři týdny kvákání :: Rozhovor s básníkem Ivanem Wernischem :: Roští nesmrtelné :: Fejetony :: Perly svini(m) :: Deutsche Seite :: A hafo dalšího čtení...

PORGZEEN 43

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Redakce

Jakub Teplý
Matěj Strnad
Joachim Veselý
Radek Hlaváček
Adam Pospíšil
Hynek Trojánek

Ilustrace

Linda Cihlářová
Joachim Veselý

Titulní strana

Hynek Trojánek

Jazyková úprava & korekce

Martin Valášek

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s děbelskými stroji**

Jakub Teplý

Adresa & e-mail redakce

PORGzeen, PORG
Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgzeen@gmail.com

Cena 20 Kč

PORGzeen 43 vyšel 15. prosince 2006
v nákladu 160 výtisků

Tisk

JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi
uvítáme, můžete je předat

- a) osobně redakci
- b) viz adresa a e-mail

Toto číslo,
stejně jako celý letošní ročník vychází
stále díky významné a velkorysé
finanční podpoře Eduarda Huliciuse,
bývalého studenta PORGu
v letech 1992–2000.

Zdravím,

tak nás tu máte zas. Naposledy jste tyto stránky třímali již před pěknou řádkou měsíců, tak snad vaše opětovné shledání s PORGzeenem bude stát za to. V září mnoho lidí, kteří mohli psát, odjelo a naopak se mnoho z těch, kteří také mohli psát, vrátilo. Takže jednoduše nepsal nikdo nic. Do školy v přírodě se vkládaly naděje coby do motivačního a tvůrčího impulsu, leč zcela marně (za její zpracování a podchycení patří díky projektu Na pláž!). Nicméně skoro všichni, kteří v létě opustili klidné vody PORGu a přechodně zakotvili v jiných končinách, nám jako trosečníci pozvolna zasílali své lahve se vzkazy. Ty během podzimu našly cestu až do redakce a vám je nabízíme jako Zprávy z Montany, Edinburghu a dalších, porgány již obsazených, destinací. Zájemcům spíše o domácí problematiku doporučuji sledovat další kapitoly nekonečného rivalství mezi naší školou a Korábem a samozřejmě pokračování maturantské ankety, reportáž, tentokrát arcibiskupskou, několik úvah, dva rozhovory a další a další... Inu vinšuji vám pěkné počtení do časů adventních za sebe i celou redakci,

Matěj Strnad
28. 11. 2006

Obsah

Úvodník (Matěj Strnad)	2
Za Pavlem Hlavinkou (Tomáš Krajča, Radek Hlaváček)	3
Stalo se (Monika Kavanová, Alžběta Kovandová)	3
Koráb v bouři (Valérie Vitoušová)	4
Nové zázemí ve starém přízemí (Radek Hlaváček)	5
Na pláž! (Zuzana Burianová)	5
Běstvina aneb Loutí 2006 (Zuzana Burianová, Rozálie Czesaná)	6
Lepší kilo dvě sedmy na čtyři kopací (Martin Dražan)	8
Zprávy z nedalekého jihu (Jiří Motýl)	9
Zprávy z Edinburghu (Jakub Henkiewicz)	10
Lincolnská kuchařka (Matouš Turek, Jindřich Traugott)	12
Anketa (Matěj Strnad)	14
Arcibiskupák na Míráku (JV, JT, MT)	16
Jak Bukovský Honza na Floridu přišel... (Jan Bukovský)	18
Je IN býti EX! (a OUT býti IN?) (Hynek Trojánek)	19
Fond EU (Radek Hlaváček)	21
Zprávy z Montany (Alžběta Glancová)	21
Problémy ICQ (Oskar Maxa)	22
Den zavřených dveří (Alžběta Kovandová)	22
Stříbrný společník podle současných trendů (Adam Pospíšil)	23
„V každém dítěti je skryto dospělé hovado“ (Ivan Wernisch, Oskar Placák)	24
Roští nesmrtné (Aleš Roleček)	26
Podzimní filmovka (Andrea Raušerová)	26
Žerte (Fritz)	27
Gomix by pH (pH)	28
Povídka (pH)	28
Perly sviní(m) (Andrea Raušerová, Monika Kavanová)	29
Tři týdny kvákání (Jakub Teplý)	30
Deutsche Seite	31
Komiks	32

Za Pavlem Hlavinkou

Dvěma texty kvintána Radka Hlaváčka a bývalého šéfredaktora PORGazeenu Tomáše Krajčí se ještě vracíme k tragickému červnovému úmrtí studenta kvarty Pavla Hlavinky. Oba příspěvky byly sice již před časem publikovány na elektronickém Echu, ale má-li být PORGazeen jakousi neoficiální tištěnou kronikou porgového dění, musí zaznamenávat i tyto smutné informace. V této souvislosti lze připomenout, že na Pavlovu památku byl pojmenován studijní fond, který byl založen na našem gymnáziu v srpnu a který by měl zpřístupnit kvalitní vzdělání i studentům ze sociálně slabších rodin (více na www.porg.cz/studijni.html).

Martin Valášek

Pohled zpět

Z pochopitelných důvodů mi trvalo dlouho, než jsem se rozhodl napsat zprávu o velice smutné události, která postihla mého spolužáka a kamaráda Pavla Hlavinku a ranila celou školu, rodiče všech studentů a hlavně rodiče Pavlovy.

Je pro mě velice složité o této události psát, protože mě velice zasáhla a často na ni musím se smutkem myslet. Myslet na ni je těžké, ještě těžší o ní psát. Ale udělat bych to měl, proto si zrekapitulujme, co se toho smutného dne stalo.

Ve středu 28. června jsem šel do školy bez starostí. Užil jsem si hezký týden na výletě s paní profesorkou Janichovou a panem profesorem Toegelem. Mnoho lidí se již vrátilo ze svých výletů a čekalo se jen na skupinu pana profesora Bukovského, která se vracela z Černé Hory do Čech a do Prahy měla dorazit ve středu ráno.

Autobus, vezoucí i studenty z gymnázia v Kralupech nad Vltavou, ale kvůli chybě řidiče, kterého podle všeho postihl mikrosněh, nedorazil do Prahy v pořádku. V půl čtvrté ráno vůz u slovenských Malacek, nedaleko česko-slovenských hranic, vyjel z dálnice do příkopu a narazil do stromů podél cesty. Nepřeklopil se, ale vysypalo se několik zadních oken. Jedním z nich z vozu vyletěl náš spolužák Pavel Hlavinka a pád nepřezil. Nikdo jiný se nezranil.

Zpráva doletěla do Prahy a my ji vyslechli krátce po deváté hodině ránní. Do příjezdu náhradního autobusu jsme čekali v prostorách školy a snažili se přimnout to, co se zdálo neuvěřitelné. Museli jsme doslova odhánět novináře, já sám jsem musel odmítnout žádost o rozhovor

z Lidových novin. Drzost žurnalistů mě samotného šokovala.

Po příjezdu zbytku výletu se všichni odebrali domů a nad školou dál vlála černá vlajka.

Vodní slavnost a všechny akce školy byly zrušeny a studenti se na prázdniny rozešli s vysvědčeními a smutkem. V pátek 7. července se v obřadní síni Motolského krematoria konalo poslední rozloučení s Pavlem. Přišlo mnoho lidí, aby vyprovodilo Pavla na jeho poslední cestu. Pavel byl neobyčejně sympatický kluk. Všichni, kdo ho znali, na něj nikdy nezapomenou.

Tímto znovu vyjadřuji upřímnou soustrast Pavlovým rodičům. Pavle, budeš nám chybět.

Radek Hlaváček, kvinta, 1. 9. 2006

Důstojně zvládnutá tragédie

Není to vždycky výhoda mít fantazii. Když ke mně v osudný den dorazila zpráva o smrti Pavla Hlavinky, bylo mi proto těžko. Představivost pracovala na plné obrátky. Jak muselo být těm, kdo seděli ve stejném autobuse, a jen náhodou unikli strašlivému osudu? Jak se asi cítil profesor Bukovský, první, kdo Pavla objevil po havárii, když zjistil strašnou pravdu a sbíral odvalu podívat se studentům do očí? Jak bylo rodičům a spolužákům, kteří na Pavla v Praze čekali? A konec konců, jak bylo mladému řidiči postavenému před hroznivou a nenapravitelnou důsledky vlastní nezodpovědnosti?

Nebylo mi dobře po těle. A proto si cením přístupu vedení školy, které okamžitě zrušilo veškeré společenské události. Je bezpochyby škoda dlouho připravovaného programu vodní slavnosti, ale uskutecnila-li by se, proměnily by ji okolnosti v zoufale smutnou pohřební hostinu, zbytečně zasypávající čerstvě otevřené rány solí.

Teď, více než dva měsíce po nájezdu novinářských hyen, hladových po čemkoli, co by v začínající okurkové sezóně

Stalo se...

Máme nové skříně. Máme na ně svůj názor. * Hlavní cenu za fotky zase vyžral Hrab. * Model kvartánka – sextán se šíří jako mor. Ale on i model sekundánka – kvartán má něco do sebe. * Byli jsme v Itálii. S láskou jsme vzpomínali na Koráb a nadávali na UHO. * Nikdo neví, co bude v letošní MM. * Kvarta, kvinta i sexta se stěhovaly. Kvartě chybí džungle, sextě přebývá džungle a kvinta nemusí do schodů. * Prima a kvarta schytaly projektor. Už nás vyhazují. * Budeme škola s rodinnou atmosférou a kamerovým systémem. * Betty bude mít afrocopánky * V autobuse z Itálie jsme pili vodu z demizony a málem jsme se počúrali.*

EP + VM * AK + JH * KH + MD * DH + AMK * MN + NČ * HR + KCh. * A + O * LT + DL * AŠ + ŠK * MK + OS * JJ + MH * KH + MD * MG + HT * ZB + MS * a možná i AV + PF * PT + plechovka rajčat * atd.

Monika Kavanová, kvarta

Hned po začátku školního roku se skoro celý PORG odjel vyrekreovat do Itálie. K mání byly jako každoročně projekty a velkou novinkou se stala hnědá omáčka, která nám byla průvodcem celou školou v přírodě. Škola se vrací do normálu, v září byly nejvyšší naměřené teploty 31 stupňů. Kolem poloviny října se většina mladšího gymplu a kousek staršího (pana profesora Rufera budeme počítat do toho staršího) odebrala na výměnu do Anglie a my, zbytek, jsme na chodbě zkoušeli trpělivost našeho školního gauče. Bylo hezky.

Potom, o pár dní později, se pár Korábanů pokoušelo vyvrátit úsloví „Kdo si hraje, nezlobí“ tak vehementně, že bylo nutné volat policii. Pršelo. 15. listopadu se námi a naší školou přišlo pokochat pár budoucích primánek a naše třída zažila děsivý pořádek.

Alžběta Kovandová, sekunda

zaplnilo stránky, v době, kdy smutek už aspoň není bezprostřední, může se konečně PORG vrátit do starých kolejí. Protože by byla škoda, kdyby smrtí jednoho studenta zemřel i bohatý a jedinečný život celé školy.

Tomáš Krajča, ex-PORG, 1. 9. 2006

Koráb v bouři

Noční můra studentů nižšího gymnázia je zpět! Nikdo před jejich útoky není v bezpečí! Jsou nebezpeční a nepřítelští. A je jich hodně... Korábani znovu zaútočili!

V minulých letech panoval na Korábě klid a mír, alespoň co se mně jevílo. Ovšem idylu klidného poetického října přerušil nový útok korábských hord.

Moje poklidná cesta na oběd byla přerušena sekundány, štvanými smečkou krvežíznivých korábanů, s žádostí o azyl. Útok, který následoval, byl sice pouze slovní, ale ostrý. Pokud jsou korábští studenti v něčem výborní, jsou to nadávky, nad jejichž originalitou mi cukaly koutky úst i v tak vyhocené situaci. Bohužel jsou nepublikovatelné...

Cesta z Korábu zpět do bezpečných prostor naší školy byla přerušena útokem novým. Tentokrát si korábská horda přizvala posily v podobě dvou starších (a velmi zavalitých) kamarádek. Cítě se zřejmě v jejich přítomnosti v bezpečí, vzal jeden z korábanů plastovou lahev po hlavě

sekundána Zikmunda Bartoníčka. Vzápětí na něj zaútočil jak býk v koridě. Nezbylo mi nic jiného než ho rychle a účinně zpacifikovat. Než jsem stačila udělat cokoli dalšího, přihítla se jako sloní mládě ona osobní strážkyně v podobě zavalité kamarádky a hrozíc, že mě zavalí, na mě začala řvát, co že to dělám s jejím „kamošem“!

Situace vypadala poněkud hroživě. Zvláště když se kolem nás korábani stahovali jak smečka vlků a nechybělo mnoho, aby začali i vrčet.

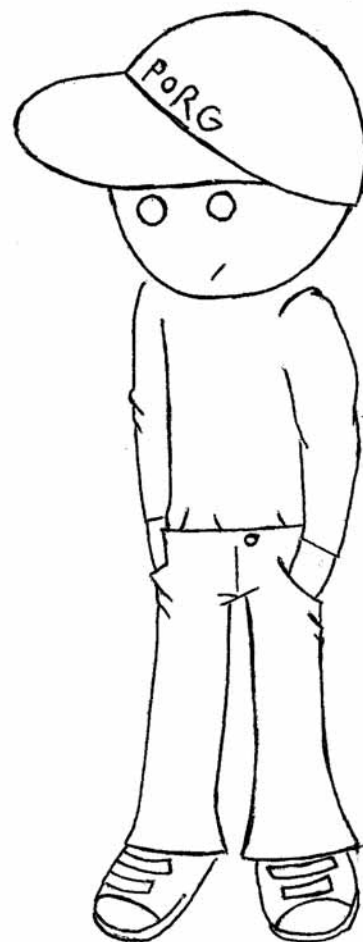
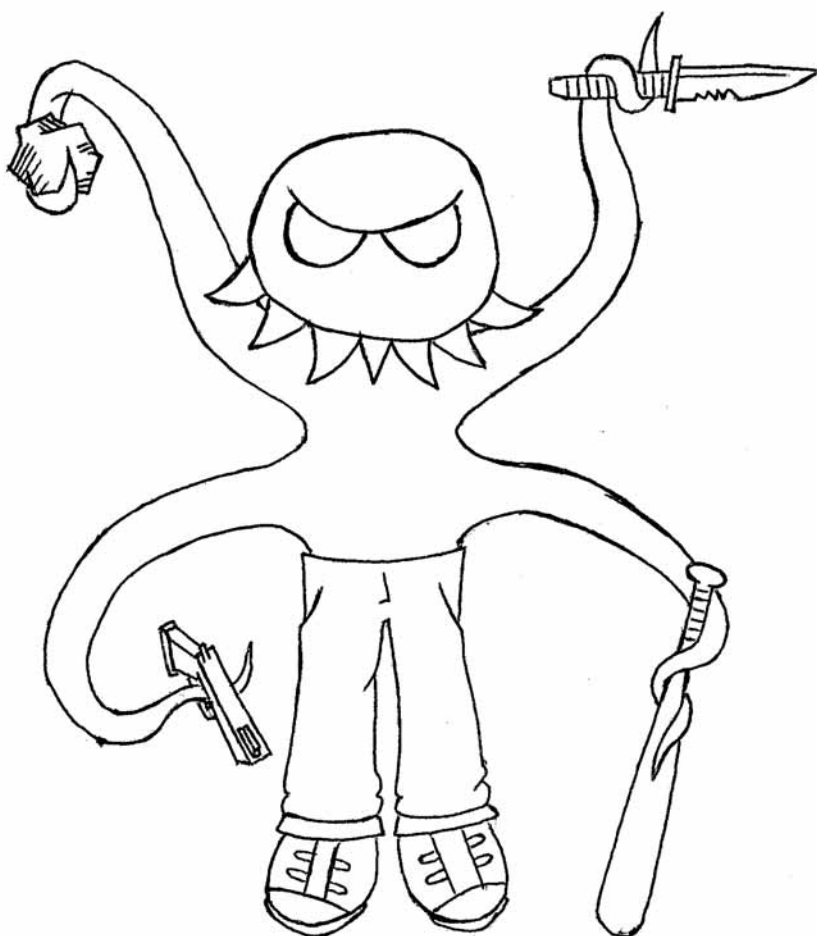
Vše sice dopadlo dobře, ale přece jen je tato historka alarmující. Ten den byli napadeni další studenti PORGu, včetně kvintána Jana Hospodky, který výškou a věkem nezapadá do kategorie studentů, kteří již dříve čelili zuřivosti korábských smeček. Ale k čemu vám je výška i věk, když jich je několiknásobně víc? Korábani jsou sice agresivní, ale přece jen zbabělí. Od mého „usměrňování“ se, tuším, nic dalšího podobného nestalo, ale to neznamená, že nestane. K čemu by vám byla odvaha, když by korában vytáhl

kudlu? A o tom, jestli by byl schopen ji použít, moc nepochybuji. Snad by řešením byla teorie, kterou jsme rozváděli ve třídě těsně po incidentu. Podobně jako je v hodinách matematiky povinné pravítko či kalkulačka, povinnou výstrojí při cestách na Koráb by měl být pitbull s velkou uslintanou tlamou. Snad jen stádo oněch roztomilých mazlíčků by si zjednalo respekt před korábskými „gangstas“.

Znepokojuje mě jedna věc: jak to, že korábanům podobné incidenty projdou? Copak opakované stížnosti ze strany naší školy nechávají vedení ZŠ Na Korábě chladným? Nejsou schopni držet své žáky na uzdě, nebo je jim to jen jedno? Otázka je, kam až to musí zajít, aby jim to jedno být přestalo?

Koráb znovu pohrozil a ukázal svou sílu. Jak napsala trefně Terka Svobodová: „Koráb – klony útočí!“ Zřejmě budeme muset vzít světelné meče a cestou na oběd dále bojovat s Temnou stranou.

Valérie Vitoušová, oktáva

Nové zázemí ve starém přízemí

Potichu jsem vešel, nevěda, že asi naposledy, starou brankou na školní zahradu a pozdravil své spolužáky. Psalo se čtvrtého září a První obnovené reálné gymnázium vstupovalo do nového školního roku.

„Už jsi viděl přízemí?“ zeptalo se několik spolužáků skoro naráz.

Přiznal jsem se, že neviděl. Rychle jsem se odebral po schodech na místo, o kterém kamarádi mluvili, a nestačil se divit. Škola investovala do obnovy přízemí a musím říct, že ač jsem ze začátku nemohl přijít barevným skříňkám na chuť, nyní jsem na ně zvyklý. O to víc, že naše třída je nově ve spodní části školy, a proto jsem ve styku s přízemím opravdu často. Přízemí, které bylo dříve velice tmavé, je nyní světlé a jde tam takzvaně „žít“. Student se ale musí smířit s tím, že si připadá jak na chodbě školní družiny.

Stejně jako rekonstrukce pavilonu byla i přestavba přízemí prováděna dle projektu ing. arch. Stránského (jeho dcera Marianna je letošní absolventkou PORGu), jiné architektky škola neoslovila. Na samotné stavební práce byla firma vybrána v rozsáhlém výběrovém řízení, a to podle nejlepší ceny. Výsledek můžeme každý den vidat při ukládání obuvi do skříňek.

Sedět na dřevěných plošinách není sice příliš pohodlné, ale přát si nějaké superluxusní pohovky by asi bylo trošku nesmýslné. Tyto kusy nábytku by se zničily nejrychleji. Bohužel. Celé přízemí je sladěné a i podlaha je hezky provedená, o to víc však bije do očí kontrast mezi prvním patrem a zrekonstruovanou částí. Často mě napadá – byla rekonstrukce v takové velikosti opravdu potřebná? Nestačilo jen vyměnit skříňky a natřít stěny? První patro si drží své kouzlo, přízemí bohužel svojí zářivostí ztratilo typické PORGovské vzezření.

S první větou tohoto textu souvisí i můj další komentář. Ano, jedná se o nový vchod. Asi jsem přízřebivý jako chameleon, ale na nový vstup do školy jsem si také zvykl. A to jsem si druhý den v září říkal, jak moc mně vadí, že nový vchod vůbec existuje a že raději budu lézt do školy přes plot. Neutešená hala přede dveřmi zabezpečenými kódem stojí za vyzdobení, pak už asi s plným klidem řeknu, že starého vchodu neželím.

Kdybych měl zmínit každý detail, který mě zaujal, promluví i o zvuku po vyfukání kódu pro vstup do školy. Dříve bylo charakteristické, že se první ozval známý

bzukot a pak zvuk otevíraných dveří. Nevím, jak je tomu u vás, ale já jsem si za čtyři roky studia na PORGu tento bzukot svým způsobem zamiloval, protože dával ztichlé škole na vědomí, že někdo přichází. Dnes je tomu jinak. Zámek slabě klapne a dveře se otevřou téměř bez hluku. Nebylo by záhodno nějak zámek navrtat, aby zase bzučel? Snad nejsem jediný, komu je této změny líto.

A samozřejmě nesmíme zapomenout na kamery, které nyní k přízemí neoddelitelně patří. Ty jsou sice patrné, ale estetický dojem nekazí. V září jsem chvíli hrál hru „Jak nebyt chycen zrakem velkého bratra“, ale myslím, že jsem neuspěl. Kamery mě zachytily a já se nesmazatelně zapsal do paměti tohoto bezpečnostního zařízení, navíc jako blázen, co se plíží podél stěn.

Rekonstrukci školního přízemí bych ohodnotil jako zdařilou, protože staré skříňky byly opravdu tragické a přízemí, ruku na srdce, potřebovalo trošku světla. Mohlo se ale trochu více šetřit barvičkami, zapracovat na systému sezení a nakonec i ošéfovat ten zámek.

A bacha na ty kamery.

Radek Hlaváček, kvinta

Na pláž! aneb Ze zákulisí našeho projektu

V časopise Na pláž!, vydaným ku příležitosti podzimní školy v přírodě, jste se mohli dozvědět zajímavosti, postřehy a podivnosti z této každoroční akce. Pod vedením pana profesora Tatíčka jsme nakonec dali dohromady jedno číslo. Kdo se ale schovává za sloupky, fotografiemi a postřehy? Noviny obsahovaly mnoho reportáží z různých projektů, ovšem na ten náš se zapomnělo. Proto jsem se rozhodla tuto chybu napravit. Během psaní článku jsem se domluvila s účastníky projektu, aby mi každý napsal, řekl nebo poslal svůj názor na tuto akci. Mnozí mě inspirovali a některé jsem i citovala. Posuďte sami...

„Po první schůzce se nás zmocnila nejistota. Jsme tu správně? Přežijeme? Máme na to?“

Jako každý den snídaně a pak schůzka na pláži. Unavené obličej. „Tak co píšete vy?“ „Pracuji na tý reportáži.“ „Mě napadlo udělat rozhovor.“ „Stále toho máme málo.“ „Nefunguje tiskárna.“ „Ve dvanáct přijďte ke mně a ukažte, co jste napsali.“

„Sbírat inspiraci jsme mohli různými

způsoby. Obcházení projektů a rozhovory jsou zajímavé, ale nejvíce inspirace člověk získá, když si koupí zmrzlinu a rozvalí se na oblázkové pláži.“

Dopoledne si každý dělal, co chtěl. Někdo si hrál na reportéra, jiný dospával.

„Volný časový režim mi bohužel nepřinesl tolik radosti, kolik strastí mi přinesly přísné nároky na psaní žurnalistiky až na kost.“

Později, kolem dvanácté, jsme se všichni začali pomalu trousit k velící chatce, kde jsme odevzdávali články a formovali naše dílo do konečné podoby.

Jezdili jsme i na výlety, poprvé do malého městečka Ferma a podruhé na celý den do Loreta a Ancony.

„Fermo terno, kafe blaže

Má siestu? Zkus to! V obchodě je pusto.

Pizza, pardon knedlík.“

A dělo se i mnoho jiných věcí. Později ovšem nastaly komplikace s vydáním, a proto jsme závěrečnou prezentaci rozdělili na tři části. Přednes básně, výstava fotografií a konečně vydání časopisu, to ovšem až v Praze.

„Líbilo se mi, že se v Na pláži objevila moje první reportáž. Nelíbilo se mi, že se v Na pláži neobjevila moje druhá reportáž.“

„Ano, také občasná konflikty s hlavním šéfredaktorem se vyskytly. Problém byl s autorizací článků (která se tedy nakonec vyřešila) a „trochu chladný přístup k celému projektu a studentům“. Občas to vyústilo až do extrémních situací.

„Časopis Na pláž! není náš, ale Tatíčkův – nedal nám prostor k vlastním názorům, a když už jo, tak naše články stejně dost přepsal.“

Přesto však musím našeho hlavního vedoucího projektu pochválit, protože novinářská práce je občas dost těžká a nikdy nejsou všichni spokojeni.

Nakonec jsme dojeli v pořádku, časopis vyšel, cíl se splnil, tak proč se zlobit? A nezapomeňte na hlavní heslo celé školy v přírodě – Přibík, knedlík!

Zuzana Burianová, septima

Běstvina aneb Loutí 2006

Z pohledu septimánky

Když jsme jako malí primáni nastoupili do primy, vůbec jsme nevěděli, co nás čeká. Hned o prvním víkendu nás odvezl autobus do podivného táborového objektu jménem Běstvina, kde jsme přes všechny strach z velkých septimánů prožili jednu z nejzábavnějších porgánských akcí a který se pro nás stal velkým symbolem ducha PORGu. Je pravda, že rodiče se o nás trochu báli, a když jsem doma vyprávěla o mých velkých kamarádech ze septimy, že si k nám chodí pro svačiny a jak si spolu povídáme, dělaly se jim mžítka před očima. Ale my jsme byli nadšení.

Na silný zážitek z tohoto seznamovacího výletu nikdo z nás nezapomněl a každý rok jsme vzpomínali a zároveň počítali zbývající čas, kdy v roli septimánů vystoupíme i my a pořádně naše svěření nakazíme lumpáctvím. „Cože, my už jsme v kvintě? Chápeš to? Už za dva roky budeme v septimě a pojedeme na Běstvinu!“ Možná že jsme to brali až příliš vážně.

Protože byla mořská podzimní škola v přírodě neobyčejná (místo Chorvatska jsme navštívili Itálii a odjezd byl plánován hned na první pátek školy), každoroční termín Běstviny se přesunul na neurčito. Ovšem naše touha byla tak veliká, že po dlouhých rozhovorech s pány profesory Ruferem a Přibíkem jsme se domluvili na jiné alternativě, na společném třídním výletu primy a septimy do areálu Loutí poblíž Slapské přehrady a na přesunutí termínu na začátek listopadu.

Na místo jsme přijeli unaveni po brzkém vstávání, ale hned se, jak řekl pan profesor Rufer, u děvčat začaly projevovat mateřské pudy a u chlapců to správné chlapáctví. Samotná budova nebyla ničím zajímavá, ale okolí nám naskytlo neuvěřitelný pohled do světa přírody. Kuny, pštrosi, kachny, krávy, labuť, husy a hlavně vydry, i když si vůbec nejsme jisti, jestli se nám ta zvířata podařilo správně identifikovat.

Organizování seznamovacích her se ujala Markéta a celo-pobytová hra Kypřič se primánům zalíbila hned na začátku. Odpoledne bylo ve znamení běhací hry, kdy jsme všichni užasli nad tím, s jakou výdrží a nasazením se do ní primáni pustili. Po třech hodinách ustavičného běhání se konečně dopotáceli k cíli a celí šťastní utíkali na večeři.

Po ní následovala noční hra Píšťalka, kterou jsme vymysleli po vzoru našich septimánů. Julie objevila prudký svah v lese, plný nebezpečných překážek, a tam jsme měli v naprosté tmě primány pochytat. Jejich cílem bylo se dotknout člověka hrajícího na píšťalku. Na tento aspekt někteří septimáni na začátku hry zcela zapomněli a nevzrušeně se s Maidou bavili, kde by měla stát, aby její hraní bylo slyšet. V tu chvíli však přiběhl primán Prokop a chytil ji. „Mám tě!“ Všichni jsme z toho byli tak trochu překvapeni (hra zatím trvala asi pět minut), ale aby si ještě zahráli, tak jsme ji prodloužili. A líbilo se jim to.

Primáni moc nerozuměli tomu, proč jsme o této akci stále nostalgicky mluvili jako o Běstvině, a někteří z nich byli natolik popletení, že si i příští den při malo-

vání na trička napsali na záda velký nápis Běstvina. Nebo to snad pochopili? Odpovědně se konala velká vlajková hra Jimiho a Jakuba, která měla obrovský úspěch. Večer byla diskotéka, soutěž v tanci, dj Schaman, mc Šimon a film RRR.

V sobotu si primáni zkusili zlžt lanovou dráhu připravenou v lese, a kdo nechtěl, hrál Městečko Palermo. Balení, jídlo, procházka, pochvala od zástupce ředitele, třídního profesora a hrozba bláta v autobuse. Odjeli jsme v poklidu, během cesty nás občas vyrušilo pouze zpívání septimánek. A nikdo neolupoval držáky od sedaček, takže se ani pan řidič tolik nezlobil.

V pondělí na nás ještě několik primánských vtípalů ukázalo jako na Kypřiče (neměli jsme na krku cedulku se jménem) a pan profesor Klaus při hodině matema-

tiky řekl přibližně toto: „Ve sborovně jsem slyšel, že jste na výletě skvěle připravili program pro primány. No, s tím testem to už bylo horší.“ Ještě že takové školní akce existují.

Zuzana Burianová, septima

Z pohledu primánky

Ve čtvrtek 9. listopadu jsme dorazili na místo asi v devět hodin ráno. Rozdělili jsme se na pokoje, vždy dva primáni a dva septimáni. Vybalili jsme si a šli jsme ven. Tam jsme hráli hru „Mafiáni a synové aristokratů“. Potom byl oběd. Odpoledne jsme hráli skoro tříhodinovou hru: rozdělili jsme se do čtyř skupin a běhali po různých stanovištích, kde jsme plnili rozličné úkoly. Myslím si, že mezi ty nej-

neoblíbenější patřilo např. prolézání věčkem ze dvou srostlých stromů. Po hře bylo chvilku volno a potom následovala večere. Závěrem dne byla hra „Píšťalka“.

Páteční dopoledne bylo ve znamení výtvarky. Malovali jsme na trička a kreslili jsme septimány, které jsme si vylosovali. Do oběda zbývalo ještě trochu času, tak jsme hráli hry jako „Pepičku pípní“ a „Stopka“. Pak následoval oběd. Ve tři hodiny jsme se sešli před chatou a šli jsme hrát hru „Na bandity a indiány“. Byla skvělá, a opět nám vydržela až do večere. Večer nás čekalo milé překvapení v podobě taneční soutěže a diskotéky. Potom byli všichni tak unavení, že rovnou zapadli do postele.

V sobotu jsme si hned po snídani zabalili věci. Pak se program rozdělil. Někdo šel ven lézt po lanových dráhách, zbytek zůstal vevnitř, kde se hrály hry. Po obědě jsme všichni šli na procházku do „mokrých polí“. No a když jsme se vrátili, jen jsme popadli své tašky a rovnou jsme byli nahnáni do autobusu. Ani tam jsem si pro jistotu nesundala cedulku se svým číslem, aby mi někdo neřekl: „Ha, kypřič!“ (Kypřič prý znamená looser a looser je ten, koho někdo přistihne, že na krku nemá cedulku se svým číslem. Kypřič potom musí sloužit tomu, kdo ho přistihl. Kdo za pobyt nasbíral alespoň patnáct bodů, mohl si na cedulku napsat místo čísla své jméno.)

Rozálie Czesaná, prima

Lepší kilo dvě sedmy na čtyři kopací

aneb Jak mariáš kvete na PORGu

Na jedné z mnoha internetových stran věnovaných známé karetní hře mariáš, se můžeme mimo jiné dočíst: „Zásadní podmínkou k dokonalému zvládnutí hry je v první řadě bezchybná znalost teoretických pravidel. To je ale pouze první krok na dlouhé cestě. Mezi další základní předpoklady dobrého hráče patří vyhranost, čili jinak řečeno, praxe, dále silná psychická odolnost, víra ve vlastní schopnosti, cit pro hru, intuice a snad, jako ve všem v životě, i kus štěstí. Ale mariáš není pouze hra. Je to také vynikající trénink paměti, kombinačního a logického myšlení, schopnosti se dobře a rychle rozhodovat. Neměla by zůstat opomenuta ani jeho společenská funkce, při mariáši se setkáváme s novými lidmi, navazujeme nové kontakty. Je to jedna z možností, jak se na chvíli zastavit v dnešním uspěchaném světě a strávit příjemné chvíle s přáteli. Zkrátka můžeme být našim otcům a dědům vděční za to, že vedle státního dluhu nám po sobě zanechali něco tak výjimečného, jako je MARIÁŠ.“

A protože mariášem nezůstal netknut ani reportér PORGazeenu Martin Dražan, vypravil se jednoho podzimního odpoledne do restaurace U Hofmanů, kde doufal ve výskyt mariášnických skupinek. A koho tam nad sodovkou a kupičkou dvaatřiceti karet nepotkal? Matouše Glance a Adama Kvapilíka...

Martin Dražan: Jak často hrajete?

Matouš Glanc: Byla doba, kdy jsem hrával hodně často na mariášovém serveru, adresa marias.ik.cz. To je internetový mariáš, je tam liga, kde se to počítá po měsíci. Je to fakt výbornej server. Poslední dobou tolik nehraju,

naposledy na škole v přírodě v Itálii s Adamem Kvapilíkem a s tebou. Tehdy jsme u mariáše trávili spoustu času. A pro můj maturitní ročník jsme se smluvili, že budeme chodit hrát do hospody alespoň jednou týdně, takže doufám, že budu konečně chodit hrát nějak častěji.

Adam Kvapilík: Když doma nemám co dělat, nikdo není třeba na skypu, tak si otevřu program pana Jaroslava Pivoňky a zahraju si licitovaný mariáš. Řekl bych, že hraju tak dvě hodiny týdně, nicméně doufám, že se to zlepší a bude z toho tak pět šest hodin, abych se to nějak lépe naučil. MG: Hlavně toho ducha kdyby uměl hrát tady kolega!

MD: Cítíte se být na mariáši závislí?

MG: Né, tak závislej na tom nejsem. Mě to baví, myslím, že jsem v tom docela dobrej, a rád to hraju.

AK: Já si myslím to samý, až na ten duch teda.

MD: Kolik jste toho nahráli za poslední dva týdny, kdybyste to měli převést na hodiny?

MG: Desítky hodin.

MD: Šlo by to nějak specifikovat?

MG: Netroufám si říct, jestli dvacet, třicet, čtyřicet, opravdu hodně hodin to bylo.

AK: Já bych tipnul takovejch pětatřicet hodin.

MD: Myslíte si, že častěji prohráváte, nebo vyhráváte?

MG: Určitě vyhrávám.

AK: Určitě prohrávám.

MD: Kolik jste nejvíce prohráli za jeden večer nebo za jednu hru?

MG: Nó, já si ty prohry moc dobře nepamatuju, vím, že za jednu hru jsem vyhrál nejvíc padesát korun, za jeden večer pár euráčů. A kolik jsem prohrál, to nevím. Já zas tolik neprohrávám, možná tak dvacku.

MD: I za celý večer?

MG: No je to možný.

MD: I za hru?

MG: Za hru určitě ne. No, za hru tak nečastěji člověk prohraje šestnáct korun. Vlastně ne, kecám, stane se, že člověk hraje lepší dvě sedmy a někdo mu to flekuje na čtyři kopací, tak potom prohraje dvatřicet korun za jednu hru.

AK: Tak samozřejmě většinou prohrávám, nejvíc jsem prohrál asi sto šedesát korun za večer. Za hru jsem nejvíce vyhrál padesát dva korun.

MD: A prohrál?

AK: No, to bude asi ještě víc.

MD: Byly chvíle, kdy jste chtěli přestat, ale nešlo to?

MG: Né. Nebo záleží na tom, jak se to vezme.

MD: Takže lepší by bylo přestat, ale raději jsi hrál dál.

MG: Já nikdy nechci přestat hrát.
AK: Tak mně se to nestalo, protože když prohrávám, tak to pak chci vyhrát zpátky.

MD: A když vyhráváš?

AK: Tak to samozřejmě chci přestat, ale to zase většinou ty ostatní nechť přestat, takže jak bych to řekl...

MD: Jedeš dál.

AK: Jedu dál.
MG: Já bych ještě doplnil, že když hodně vyhrávám, tak rozhodně nechci přestat, ale chci vyhrát víc.

MD: A když hodně prohráváš?

MG: Tak taky hraju, vždycky mám chuť hrát. Snad byla jenom jedna situace, kdy jsem chtěl přestat hrát a to bylo, když jsem potřeboval jít za „biotch“ [přítelkyní, pozn. MD], ale potom jsem zjistil,

že si povídá s kamarádkou, takže jsem s klidným svědomím hrál dál.

MD: Je pro vás mariáš pouhopouhá hra, nebo něco jako náboženství?

MG: Tak nevím, jestli přímo náboženství, ale určitě víc než hra.
AK: Je to víc než hra, neřek bych závislost, ale možná posedlost.
MG: Asi tak. Je to taková životní vášeň.

Připravil Martin Dražan, sexta

Zprávy z nedalekého jihu

Jeden zcela nekonkrétní den v Rakousku

6:00 Probouzím se do tmy svého pokoje v malé vesnici Radweg – Feldkirchen na jihu Rakouska. Po pěti minutách přemýšlení o blížící se smrti se mi přeci jen nakonec podaří vstát a dopravit se (neznámo jak), již oblečen, dolů do kuchyně na snídani. Zde zdravím již snídající Moniku – moji místní matku – a bratra Sebastiana. Snažím se neusnout a soustředit na svůj hrnek kafe. Vedle mě o něco žebra Zottel – domácí kocour. Pohladím ho, ale mam tušení, že chtěl spíš jídlo.

6:25 Se Sebastianem se ponořuji do stále neustupující tmy a mlhy tam venku, jdeme na autobus.

6:48 I přes neprostupný dav lidí se nám nakonec podaří protlačit se do autobusu směr Klagenfurt. Následuje 45 minut jízdy, z nichž, když budu mít štěstí, se na posledních 10 minut posadím.

7:45 Konečně spatřím obří místnost celou napěchovanou skříňkami, zamírím k té své s číslem 177, cestou ale ještě potkávám spolužáky, pozdravíme se a ze suplování na dnešek vyčteme, že nám odpadají první dvě hodiny – psychologie a francouzština. Tudíž se již ani nepřezouváme a vyrážíme rovnou naproti přes ulici do Café Relax.

8:00 S kávami v rukou se probouzíme a zjišťujeme, že venku je sice mlha, ale jinak již docela světlo. Dokonce i plynulý rozhovor začínáme vést, což je obzvláště u mě a u mé němčiny s podivem.

9:30 Po dvou padesátiminutových hodinách nastává krátká pauza a já se již sám přemísťuji ke školnímu bufetu, kde si kupuji jeden ořechový koláč, jelikož tam ani nic jiného k jídlu na výběr již není, ale musím přiznat, že je výborný. Dokonce i na chvíli uchlácholí můj pocit hladu. Cestou do třídy mě zdraví asi dvacet lidí, jejich nadšení jim opětuju, ale mám pocit, že jsem je v životě neviděl.

9:40 Začíná matematika – komplexní čísla.

...Dále následuje fyzika a němčina. V prvním z těchto předmětů jsem nechtěně usnul. Fyzika a zeměpis jsou obzvláště nesnesitelné předměty, protože celá látka je probírána stylem diktátu. Studenti si doopravdy zapisují slovo od slova, co jim profesor řekne! Já mám v sešitě teprve nadpis a tři krátké poznámky, přičemž pohledem vlevo i vpravo zjišťuji, že ostatní mají již popsane dvě stránky.

12:20 V učebně chemie nás vítá chemikář, který právě věší na zeď plakát s nápisem „Erste Hilfe im Chemie!“ Jak zjišťuji, není zřejmě na škodu a budu ho muset někdy podrobněji prostudovat, jelikož celou hodinu jsme strávili výkladem látky „Proč je chemie nejdůležitějším a nejužitečnějším předmětem na světě?“

13:10 Jdu si koupit do města pár potřeb, jako například akrylové barvy, tužky a A2 papíry pro výtvarku.

13:40 Mám do odjezdu busu ještě čas a v centru potkávám skupinu lidí ze školy mířící zpět na čínštinu, přidávám se tedy k nim, protože před čínštinou je ještě v plánu utratit padesát centů za fotbálek, dole ve školních sklepeních.

15:15 Vystupuji z autobusu společnosti Postbus na zastávce v Radwegu a za krásného podzimního slunce jdu 15 minut domů. Cestou se ještě potkám s různými sousedy, se kterými samozřejmě musím krátce dát řeč o tom, jak se mám, jak mluvím německy, do kdy tu jsem atd.

15:40 Rajčatový salát, gulášová polévka a houska! = OBĚD

16:00 Povídám si doma s Monikou, která právě vyrábí Apfelsaft, a snažím se jí vysvětlit, co je to kynutý knedlík, jelikož ho doposud neviděla. Přemítám, že jí ho zřejmě o víkendu uvařím.

17:15 Jdu se projít do lesa. Cestou mímím střelnici, kde se místní myslivci učí co nejlépe zabíjet všechno, co se pohybuje. Je mi trochu zima, zapadá slunce, nakonec nevydržím a poslední dva kilometry běžím. Na kopcích na obzoru je již sníh. Cesta je celá zasypaná žlutými listy.

18:20 Zatímco jsem byl venku, domů se vrátila celá rodina. Večeře. Dozvídám se skvělou novinu, že zítra půjdeme ještě s nějakými známými na bowling.

18:40 Vyklízím myčku a uklízím společně se Sebastianem po večeři. Poté si jdu pustit na chvíli nějakou hudbu do pokoje, potřebuji na chvíli slyšet něco neněmeckého.

19:20 Hudbu střídá kniha, nejprve Ultramarin (to jest v češtině!), poté se rozhodnu udělat i něco prospěšného pro němčinu a přečtu další (šestou) kapitolu z Malého prince (Der Kleine Prinz).

20:00 Scházím dolů, vařím si heřmánkový čaj a jdu s rodinou sledovat na ORF1 nějaký rakouský seriál. Název našťestí neznám.

21:13 Uvolnil se na chvíli počítač, takže píšu dva maily do Čech, najdu si na Wikipedii pár informací do zítřejší hodiny psychologie, které jsem měl mít již na dnešek. Na závěr se ještě podívám, co je kde nového.

21:50 Ještě hovořím krátce s rodinou, rozehrávám s Hubertem (což je otec) partii šachu, ale dostavuje se na mě ona známá smrtelná únava. Asi to časné ranní vstávání... Jinak nemám pocit, že bych něco tak náročného a smrtícího vykonal. Je tu krásně (až na to vstávání). Půjdu spát.

22:20 Umyju se, přidávám si do baty na zítra pro jistotu slovník, který mi dnes trochu chyběl, a usínám.

Jiří Motýl, sexta

Zprávy z Edinburghu

Sextán Jakub Hankiewicz shrnuje své dosavadní pobývání ve skotském Edinburghu

Bydlím v klasickém britském domku, který je asi deset minut během od moře a půl hodiny autobusem od centra města. Je to velice klidná část Edinburghu, nepočítám-li občasné bitky mezi nevychovanými pubertáky.

Na prvním místě rodiny, u které bydlím, jsou tři kocouři: Sweapy (Zameták je pro něj to pravé jméno, protože jeho srst je hladká jako samet a dlouhá, že opravdu zametá všude, kudy projde; místo zame­tání se ale neustále někde válí – je to ta nejlínější kočka, jakou jsem kdy viděl, a to včetně Garfielda; takže se nelze divit, že něco váží), Alfie (je ze všech tří kocourů nejmladší a miluje moji šňůrku od plavek – pořád mi ji z nich vytahuje a nosí mi ji, abych si s ním hrál) a Magic (kočka, která se za celý týden ukáže dvakrát doma, aby se najedla, a jinak pořád někde běhá; nejkouzelnější na Magicovi je jeho mňoukání, které zní jako křik batolete). Se všemi kočkami vycházím dobře, protože jsem jediný v domě, kdo má trpělivost si s nimi bez přestávky hrát. Vládu koček prosazuje v domě maminka – Gwen, která zbožňuje odporný pytlíkový čaj s mlékem a pohrdá Assamem nebo Ceylonem. Krom tří koček má ještě dvě kamarádky, se kterými dokáže přes telefon prokecat celý den. Vůbec dokáže bez přestávky mluvit celý den...

Nakonec je tu Jordan, který zbožňuje literaturu a má skoro úplně stejný hudební vkus jako já (až na to, že nemá rád jazz). Jsou vlastně jen dvě věci, ve kterých se značně lišíme – on chodí spát v jednu a já v deset, on chodí na zastávku půl minuty před příjezdem autobusu (takže jede-li autobus o minutu dřív, Jordan nestíhá) a já pět minut před.

Mám vlastní pokoj s velkým zrcadlem, jehož výzdobu ponechala Gwen absolutně na mně, takže stěny jsou doposud holé.

Moje zdejší škola je přesným opakem PORGu. Stará (založeno 1628, historická památka; když chodíme na obědy, turisté si nás před školou fotí) a ohromná (v jednom ročníku je přes sto studentů.). Ze školy je překrásný výhled na edinburský hrad, myslím, že nejlepší výhled ve městě

vůbec. Být na Heriot's má i své nevýhody (ale vedle těch pozitiv jsou zanedbatelné). Vzhledem k tomu, že se jedná o velice slušnou školu, je tento vzdělávací ústav mezi mými vrstevníky velice nepopulární. Proto zmíníte-li se v sobotu večer v autobuse, že jste z Heriot's, riskujete, že vám někdo jednu ubalí (to se stalo Jordanovi a od té doby máme od Gwen zakázáno jezdit večer po sedmé hodině autobusem). Tyhle příhody se mě naštěstí netýkají, pouze se mi dostalo několika nadávek, když jsem si to maširoval skrz centrum v heriotské uniformě.

Ráno vstávám ve tři čtvrtě na sedm. Po sprše snídám a pak jdu na autobus, který jede v 7:50. Dvoupatrový autobus je fantastickým místem na poslech hudby (většinou je lepší neposlouchat to, co se děje za vámi, neboť v autobuse cestují i teenageři z „neseriózních škol“, kteří umí udělat problémy). Objevil jsem v průběhu svého pobytu v Británii několik výborných kapel, jimž vévodí Radiohead, na jejichž koncertě jsem byl hned během svého prvního týdnu v Edinburghu.

Ve škole jsme asi patnáct minut před zvoněním, které tu má zvláštní atmosféru, neboť po krátkém zvonku následuje dlouhé a krásné bití věžních hodin. Většinou ještě zajdeme s Jordanem koupit pepřmin­tové bonbony. Ve škole je totiž přísný zákaz žvýkání žvýkaček, dokonce ještě mnohem přísnější než systém pana profesora Toegela. Za žvýkačku v puse jsou automaticky hodiny pro školu odpracované v sobotu brzy ráno (v průběhu hodin pro školu se opravdu tvrdě pracuje). Totéž platí o mobilech nebo poslouchání hudby. Tresty za špatně upravenou uniformu jsou snad ještě přísnější, ale zase ne tak časté (nemám s tím zkušenosti, takže nemohu zcela dobře posoudit). Nezastrčená košile do kalhot,

nezapnutý nějaký knoflík u košile, špatná kravata, za všechno jsou prý velké sankce. Perlička k uniformě nakonec – součástí uniformy je také úbor na tělocvik, jehož trenýrky jsou mnohem kratší než moje obvyklé spodní prádlo.

Na škole mám jakousi školní maminku, za kterou mám chodit pokaždé, když mám jakýkoliv sebemenší problém. Tuto úlohu plním absolutně svědomitě, neboť mojí maminkou je paní Hay, která je krásná a milá, jen bohužel těhotná, takže opouští školu po Vánocích. Když jsem se to dozvěděl, skoro jsem brečel.

Den začíná v registrační třídě, kde paní profesorka (moje paní profesorka je strašlivě hodná, až moc, její jediná nevýhoda je, že učí fyziku) kontroluje docházku. Lidé v mojí registrační třídě jsou povětšinou tupí imbecilové, ale naštěstí se najdou i dvě výjimky – Eoin a Isla. Přibližně dvakrát týdně následuje po registrační třídě assembly, kde je většinou něco jako modlitba a vždy proslov ředitele Hectora nebo pana Wyllieho (ředitele senior school, který mě má na starost; protože je ale zaměstnaný, opatřil mi paní Hay). Během assembly hraje krásná hudba a taky jsem se tam poprvé střetl s Victorií (úžasnou prefektkou), takže mám assembly opravdu rád. Následuje dvouhodinová, jednohodinová, přestávka, dvouhodinová, oběd, jednohodinová, dvouhodinová (jedna hodina trvá čtyřicet minut). Škola je od půl deváté do čtvrt na čtyři (kromě úterý, kdy je do půl páté badminton).

Vybral jsem si celkem pět předmětů (angličtina, biologie, chemie, matematika a francouzština) a navíc privátní studium (jednohodinová volného času, který se nedá využít jinak než učením nebo čtením), tělocvik (v pondělí florbal a v úterý badminton) a PSE (občanská výchova). Všechny předměty jsou fantastické a jediný, který je o poznání horší než na PORGu, je literatura.

Na francouzštinu mám pana profesora Hedou (rodilý mluvčí), který zbožňuje fotbal (na hodinách často hrajeme stolní fotbal) a jeho nejoblíbenějším hráčem je Pavel Nedvěd. Pan Hedou je senzační člověk a jeho hodiny jsou strašlivě zajímavé – rozdává během nich sladkosti nebo se sází se studenty. Také umí fantasticky

popsat speciality francouzské kuchyně. Francouzštinu také zbožňuji díky tomu, že je to jediný předmět, na kterém se sejde větší část okruhu lidí, se kterými trávím čas.

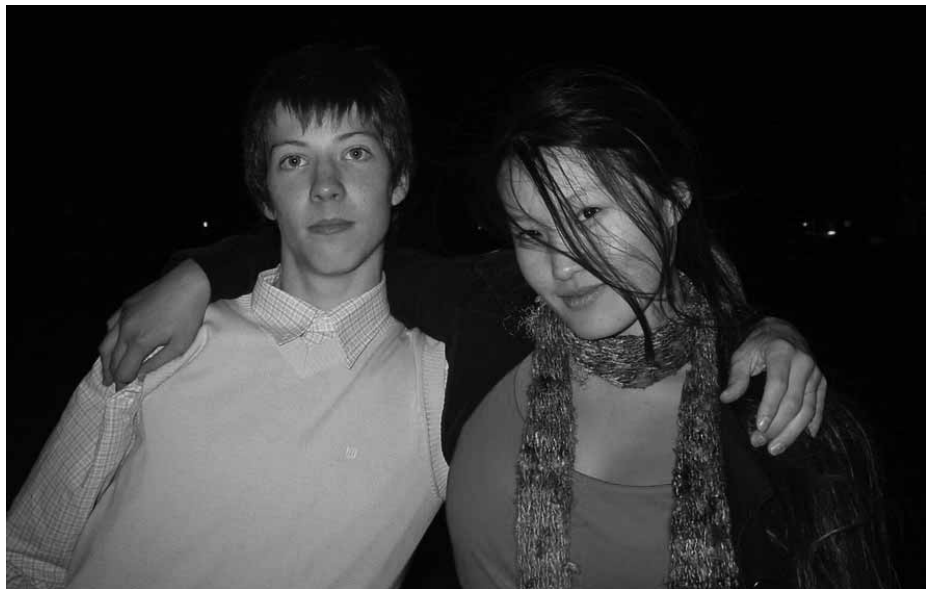
Paní profesorka chemie je trochu chaotická a neustále tvrdí, že chemie je o počítání a experimentování. Periodickou tabulku jsme probrali prostřednictvím nudných filmů se strašlivou muzikou, protože profesorka odmítala o něčem tak nudném mluvit. Jejím nejneoblíbenějším předmětem na škole byla literatura, takže dělá víc chyb v gramatice než já. Jinak jsou ale hodiny chemie fantastické, plné experimentů a hádek (holky se neustále dohadují s profesorkou, že jejich výsledek je lepší než její).

Na matematiku mám paní Dicksonovou, která o mně tvrdí, že jsem velice zodpovědný a pořádný student. Já si o ní zase myslím, že je zodpovědná a pořádná matikářka. Její systém a čistota zápisu na tabuli ze mě udělaly špičku matematické třídy, až mi z toho jde hlava kolem. Matematika na Heriot's a na PORGu je úplně jiný předmět.

Na literatuře interpretujeme divadelní hru, což mě velice bavilo první tři hodiny, ale pak už to začalo být trochu nudné... Proto během literatury buď dospávám, nebo zlepšuji své pochybné malířské schopnosti kreslením zvířátek do sešitu.

Ve třídě na biologii máme živá zvířata, krom myší, rybiček a želv se tu nachází také had... Naše paní profesorka vypráví biologii jako pohádku a je nadšená z mých znalostí proteosyntézy a fotosyntézy, takže spolu vyjdeme víc než dobře. Její výklad je ale chaotický a často se z něj moc nedozvím, proto se musím o víkendech doučovat z učebnice to, co opomněla během výkladu zmínit.

Na oběd chodím s Jordanem a jeho přáteli do kaváren v okolí školy (mám sice zaplacené obědy ve škole, ale můj kredit stačí na sušenku, brambůrky a pití a tím se moc nenajím). Mým jídlem je vždy sand-

wich. Oběd je doslova společenská událost. Všichni stojíme v kruhu, jíme a vyprávíme si novinky.

Ve zkratce: na škole se mi líbí úplně vše vyjma školní armády. Jedná se o páteční odpolední aktivitu, díky které je část studentů celý školní den oděna ve vojenské uniformě a odpoledne si pak hraje na vojáčky. Všichni mě ale ujistili, že tihle vojáčky nemají s válkou nic společného, že se jen učí disciplíně.

Po škole jdeme s Jordanem a ostatními na cocacolu, což je další společenská událost. Vzhledem k tomu, že je ale po škole, tak je ještě veselejší a uvolněnější než oběd.

Když přijdu domů, jdu si nejdřív ze všeho zaběhat k moři, podél nějž se dá běžet přes deset kilometrů, a pak zaskočím na úžasné koblihy a kafe. Jen ve středu jedu ze školy do bazénu a hodinu plavu.

Po sportovních aktivitách si udělám čaj a do osmi dělám úkoly. Během toho taky stihnu večeři a od osmi do devíti mám tak volný čas na svoji literaturu. Liché dny píši novou povídku a sudé podrobně interpretuji Murakamiho knihu Dance Dance Dance.

Po deváté sejdu dolů na čokoládový pu-

ding a během jídla si popovídám s Gwen a pohraji si s kočkami. Pak mám asi čtyřicet pět minut na čtení a usínám po desáté.

Víkendy jsou pak mnohem chaotičtější. Povětšinou jsou během nich nějaké akce jako party u někoho doma (ať už s přespáním nebo ne). Jednou jsme dokonce šli na tradiční skotské tance a nenechali jsme si ujít ani ohňostroje – slavnostní ukončení edinburských festivalů. Ráno pak vstávám tak, abych byl v jedenáct na bazéně, kde už mě skoro každý zná, protože jsem členem jakési společnosti, abych měl výhodnější cenu za vstup. Na účtence mám dokonce vytištěné svoje jméno. Hodinu plavu a pak si koupím v trafice noviny (které mají o víkendů okolo sta stránek), tyčinku a Oranžinu a čekám dvacet minut na autobus domů. Po návratu z bazénu dělám v sobotu úkoly a v neděli mám pak úžasnou britskou snídani a buďto píšu povídku, nebo se s Jordanem dívám na fotbal.

*Jakub Henkiewicz, sexta,
24. 8. – 13. 11. 06*

Další Jakubovy zápisky naleznete na <http://www.virtualnikabaret.wz.cz/edinbra.html>

Lincolnská kuchařka

Lincolnská bramboračka (Z cyklu Vaříme alternativně)

branbory, mrdkev, pastynak, tvrdá voda, zounarka, tesco sool, potrncionalni houby, hodně cibule, czesnek, seržant pepř, vavřín, marojánka, zápražka II. až III. stupně, obvaz, armádní příručka „Kdo s koho“, hodně nádobí, který se blbě meje, pružná a flexibilní naběračka a měchačka, virtuální kvrdlacka...

Opatrně nakrájejte zeleninu co nejnebezpečnějším způsobem na nestejně velké kusy. Do zbytečně velkého nebo příliš malého hrnce (může být i hranatý) neomalené kydněte regulérní máslo umazané od burákového. Nenechávejte bez dozoru dospělého a zodpovědného člověka, anebo je tam nechte radši oba. Nebuďte ukvapení a trpělivě vyčkejte do bodu, kdy se začne burákové máslo intenzivně připalovat a situace začne být nekontrolovatelná. Proklínejte! Silně a hrubě. Připravte talíř dostatečně malý na to, abyste vašemu kolegovi při transportu dosavadního obsahu hrnce na talíř opařili alespoň konečky prstů. Uchopte holýma rukama horká madla hrnce a obsah nešikovně přesypejte na připravený talíř. Hrnec důkladně vydrhněte a odřete a vymyjte a vzájemně se přitom častujte invektivami. Obsah vraťte do původního média. Vyčkejte do bodu, kdy se, nyní už patrně, hmota začne znovu připalovat, a přiznejte si už proboha konečně, že tomu nelze

nikterak zabránit. Dejte vařit vodu a uvědomte si, že to už jste měli udělat dávno. Neprospadejte v zoufalý pláč! Zatím. Až začnete mít pocit, že tak za deset minut bude polévka hotová, nasypete do hrnce pokrájené brambory, pokud jste tak ne učinili nějakým nedopatřením už dříve. Za občasného nadávání míchejte. Vzpomeňte si na koření. Pošetile hledejte různé druhy, rozsypte pepř (není to nutné, ale rozhodně doporučenihodné). Posbírejte pepř a z nějakého důvodu ho zabalte do pokud možno nepoužitého obvazu. Takto vzniklý objekt se můžete pokusit vystavit v Tate Modern nebo přidat do polévky i s ostatním kořením. Ať už učiníte jakkoli, výsledek bude neuspokojivý. Pamatujte na zlaté pravidlo: Vždy vařte minimálně ve dvojicích! Nikoli z bezpečnostních důvodů, nýbrž z důvodů sebeočistění a svalení viny. S dobrým pocitem osočení toho druhého snězte bramboračku, než se definitivně rozleží.

Jindrova zápražka II. stupně

anglická „mouka“ (dále jen plejn flour), francouzské máslo, zlaté české ručičky, příliš mnoho cibule, paprika sladká, poškrábaná malá pánev, špinavá vařečka, tupý nůž

Nakrájejte cibuli na špalíčky. Rozpalte pánvičku. Hodte na ni tak akorát máslo. Počkejte, až se máslo rozteče, ale není dost rozpálené. Zavolejte toho druhého

a nechte ho sypat plejn flour. Míchejte pomalu a nic mu neříkejte, dokud máslo s plejn flour nezhrudkovatí. Nechte ho přesypat. Vemte další kus másla. Zamíchejte ho do hrudek. Hrudky se k sobě začnou lepit. Vhodte zbytek másla v dobré víře, že se hrudky rozlepí a rozpustí. Až vmícháte, co dokážete, a zjistíte, že se lepkavost zvětšila, dosypte po okraj plejn flour. Za míchání se poprašte přebývající vypadávající hmotou a vhodte cibulové špalíčky. Zaprašte páprkou. Vzniklá hmota bude mít konzistenci bábovkového těsta s kemrem místo vejce a barvu prošlé cukrové vaty. Hodí se například do bramboračky. Přejeme dobrou chuť!

Matoušova zápražka III. stupně

Ingredience stejné jako v předchozím případě

Je nutné máslo přepálit a zasypat skutečně velkým množstvím plejn flour. Nešetřete. Zpočátku promíchejte, ale co nejdříve přestaňte a nespěchejte. Až se hrubá hmota připálí do tmavohněda, přidejte cibuli. Už tak nespojitá hmota se úplně rozloží na hrubý hnědý prach silné vůně (doporučujeme digestoř naplno a požární poplach vypnout), který už můžete jen zaprášit maďarským zázrakem. Za čerstva užijte například do cibulačky. Přejeme dobrou chuť!

Matouš Turek, Jindřich Traugott

Pentalogie na téma Cesta do školy

Sportovní

Tři dva jedna

Patetická

Spolu
Pospolu
Samotni

Tragická

Celí bez sebe
Celý bez sebe
Bez sebe

Matematická

3
2+1
1+1+1

Sám s mikrovlnkou

Sám s mikrovlnkou
Je zima
Škrábance na pánvi
Zima
 Čí je to vina?
Bordýlek na lince
Prázdná lednice
Plná huba keců
Plná kuchyň zbytků
Teflon snese jen
 Plastic
Zima
 Čí je to vina?
Došla vajíčka
Došla slanina
Došlo mléko
Došel chleba
 Tak jsme došli
 Ahoj babi

Básnická

Tři
Dva
Jeden

Form Time

“Where is -”
“Well he’s -”
“Woffle not!”

“Still ill,”
“Sick dick.”
“Swear word!”
“Smart girl.”

“You said -”
“You’re right.”
“You, sir!”
“Yes, girl!”

“Ain’t nice.”
“Are you?”
“Again, sir!”

“Fuck you.”

Anketa – maturanti 2000

Za pomoc při kontaktování maturitního ročníku 2000 patří dík hlavně velkému příteli PORGazeenu Eduardu Huliciusovi. Bez něj byste si pravděpodobně nyní jen prohlíželi bílé stránky. Jedincům s hlubším zájmem o historii PORGu doporučuji srovnávat jednotlivé odpovědi jednotlivých maturantů z jednotlivých ročníků, hodně se dovíte...

*Alžběta Pokorná
Eduard Hulicius
Jaroslav Mojžíš
Tomáš Bíla*

1a. Co děláš, čím se živíš, co studuješ, jak se máš? (kraťounký medailonek, prosím)

A.P. Momentálně pracuji na Ministerstvu životního prostředí, obor koncepcí odpadového hospodářství a mezinárodních vztahů, jako odborný referent. Loni jsem dokončila vysokou školu ČZU, fakultu Agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů, obor Odpady a jejich využití. Mám se fajn, díky©.

E.H. Píšu odpovědi na tuto anketu, houpu se v křesle a poslouchám CD Šándóra Lakatoše, cikánského virtuosa a srkám gruzínský čaj. Kvalitním, avšak nezdravým jídlem v nezdravém množství. Směnné prostředky na zisk tétož (a legrácky jako podporu PORGazeenu...) získávám od června 2003 prací v tiskovém oddělení sekretariátu poslaneckého klubu Evropské lidové strany – Evropských demokratů v Evropském parlamentu – jsem jen takové jednoduché kolečko ve složité struktuře.

Vystudoval jsem Evropská studia/ Mezinárodní teritoriální studia na FSV UK (Mgr.) a Mezinárodní politiku na Centre Européen des Recherches Internationales et Stratégiques v Bruselu (MA), bez získání titulů jsem předčasné dostudoval historii-politologii na FF UK, Americká studia na FSV UK a právo na PF UK. V současnosti jsem lajdačícím studentem doktorandského studia na IMS FSV UK – obor moderní historie.

A mám se vlastně dobře (snažím se příliš neprovokovat ani si nestěžovat).

J.M. Pracuji na rektorátě Univerzity Karlovy v Ústavu výpočetní techniky jako analytik a programátor, jsem spoluzakladatel a předseda menší vědecky ori-

entované neziskovky Institut pro média a data zaměřené na počítačové zpracování jazykových dat. Studoval jsem češtinu na Filozofické fakultě, teď studuju informatiku na VŠE. Vysoké školství už upřímně nesnáším, ale snad dostuduju absolvováním. Před pár lety jsem byl na Erasmu v Kostnici, to byla taková světlejší studijní chvílka. Momentálně je mojí prioritou založit rodinu a mít co nejvíc dětí, které by mohly chodit na PORG. A celkem vzato se mám dobře.

T.B. Děláním překladů, tím se i živím, a v neposlední řadě to i studuju. A dobře, díky za optání.

1b. Studuješ teď školu, kterou jsi vždycky chtěl(a) studovat? Respektive – děláš teď takovou práci, jakou jsi vždycky chtěl(a) dělat?

A.P. Zatím těžko posoudit, v současné práci právě začínám, takže ještě nevím, zda je to přesně to, co jsem vždycky dělat chtěla. Každopádně je to práce zajímavá a zatím mě baví.

Na druhou stranu jsem loni měla možnost zúčastnit se dobrovolného projektu přes lesnickou fakultu ČZU a jela jsem pracovat na 3 měsíce do Ekvádoru. Projekt se týkal trvale udržitelného zemědělství a reforestace deštných pralesů. To bylo asi nejlepší, co jsem kdy v životě mohla dělat, ohromná životní zkušenost se vším všudy. I následné dvouměsíční poznávání Jižní Ameriky bylo báječné.

Kdybych měla mluvit o práci snů, byla by to podobná práce na různých ekologických projektech v rozvojových zemích po celém světě. Jelikož ovšem tyto projekty bývají víceméně postaveny na dobrovolnosti, tudíž bez finančního ohodnocení, je cesta k takovéto práci dost náročná. Abych se mohla zúčastnit projektu v Ekvádoru, pracovala jsem před tím 5 měsíců ve Vancouveru jako servírka, abych si vydělala na letenku a životní výdaje.

E.H. Ano, tak nějak se mi to se vším všudy podařilo. Zatím se mi to docela daří, ale vždy může být lépe.

J.M. Školu proboha už hlavně žádnou studovat nechci. Ale v práci a z hlediska volby profese jsem spokojený.

T.B. Diplomatsky řečeno: studuju jedinou instituci, která mě „připraví“ na to, co jsem už dlouho chtěl dělat. Tři a půl roku po maturitě (kromě ročního pobytu ve Vídni) jsem studoval školu, kterou jsem vždycky chtěl studovat, jenže ke konci už jsem tušil, že kdybych to dostudoval, ne-

chtěl bych to dělat. Tak jsem to doklepal na bakaláře a doslova za rohem nastoupil znovu do prváku.

2. Musel(a) ses připravovat na přijímačky nějak zvlášť hodně, nebo ti stačily znalosti z PORGu?

A.P. Na ČZU nejsou přijímací zkoušky příliš náročné, takže mi znalosti z PORGu stačily. Jelikož ovšem v době mého studia na PORGu bylo vše orientováno spíše na humanitní obory, a já se chtěla věnovat vědám exaktním, na některé školy, na které jsem se hlásila, to nestačilo. A bylo by to vyžadovalo extra přípravu, které jsem tenkrát příliš nedala.

E.H. Ne. Na přijetí na Mezinárodní teritoriální studia, historii-politologii a dějepis-občanku na PEDF UK mi stačily vědomosti získané během osmi let studia na PORGu. V přijímacích na PF UK jde vždy spíše o náhodu: v roce 2000 jsem pohořel, v roce 2004 ne. Jděte raději do Brna.

J.M. Znalosti z PORGu stačily. Tím neříkám, že jsem se na přijímačky neučil, ale nemusel jsem si doplňovat nic nad rámec toho, co se na PORGu bralo.

T.B. Na jazyky jsem se nepřipravoval vlastně nijak – jak taky? A předtím na ekonomii (celým jménem IES FSV UK) taky moc ne, tam byly přijímačky z matematiky a tu jsme díky sadisticko-otcovskému vedení prof. Plecháčka uměli už na maturitu v takovém rozsahu, že jsem si první semestr matfyzácké Analýzy jen odškrtával.

3. Co tě na vysoké škole nejvíc překvapilo? Na co sis musel(a) zvyknout?

A.P. Po strávení 5 let na poklidném rodinném PORGu, kde člověk víceméně všechny zná, byl příchod na ČZU dost šokem. Žádný osobní přístup, milióny lidí všude... Ze začátku jsem z toho měla docela depku. Způsob výuky a příprav na zkoušky byl také úplně o jiném přístupu, než jsem byla z PORGu zvyklá. Není ale vysoká škola jako vysoká škola. To je jasný.

E.H. Ihned – že jsou spolustudenti tak jiní a přístup všeho a všech je tak jiný, než jak byl člověk zvyklý v rodinném, ale přesto důstojném a efektivním prostředí PORGu.

V průběhu – jak je běžné, že i výrazně inteligentnější a schopnější vrstevníci z řadových gymnázií a škol jsou po předcházející drezůře tak pasivní v přirozeném

využívání svého studijního potenciálu a prezentaci svých vědomostí a výsledků.

Po všem – že to uteklo tak rychle. Je to fascinující, jak se čas s postupem věku zrychluje – to nás Kubíček (takový pravěký Příbík, pro mladší...) nenaučil.

Bylo třeba zvyknout si na mnoho věcí, většinou jsem to neudělal.

J.M. Že formální náležitosti věcí jsou nadřazeny obsahu. A všeobecný nezájem. Je to sice celkem normální, ale na PORGu jsem si na to skutečně nezvykl.

T.B. Teď už raději trochu obezřetně, abych někoho neposlal na šikmou plochu.

Takže didakticky říkám: na svobodu, a s ní související nutnost přinutit sám sebe chodit na přednášky, i když docházka je nepovinná. A sám za sebe dodávám: na stres, který mě provázel vždy od chvíle, kdy jsem na ně stejně přestal chodit, až ke zkoušce.

Ale našla by se jedna věc, kterou by snad bylo smysluplné vzkázat generaci budoucí: týká se PORGánského kréda „hlavně vědět, kde to najít“. Vy, kdož maturujete, buďte připraveni na to, že vaše schopnost zasadit do souvislosti nebude na VŠ nikoho zajímat, že se najednou zas bude hrát na encyklopedické znalosti. Vaše schopnost fakta zařadit, zhodnotit, analyzovat bude jistě vítána, ale až tehdy, pokud fakta budete znát.

4. Co dal/vzal PORG zvláště tobě, jak tě osobně konkrétně ovlivnil?

A.P. Dal mi toho dost, bohužel ovšem nejsem žádný spisovatel, jak vám profesor Krč (jestli ještě učí) rád potvrdí, a tak se mi to vyjadřuje těžce. Zajímaví a inteligentní lidé, příjemný mládí a spousta a spousta dalších věcí. Nemám pocit, že by mi něco vzal.

E.H. Hodně. Udělal ze mě to, co jsem. Dal mi celoživotní přátele, možnosti, svobodu rozhodování i první kontakt s politikou a pomohl mi na cestě k víře. Co mi vzal? Na Korábě mi jednou ukradli čepici.

J.M. Hlavně skvělé přátele. A z hlediska studijního – uvěřil jsem díky PORGu na dlouhou dobu chiméře, že když vyučující tvrdí, že chce slyšet můj názor, tak stojí o můj názor a ne o to, abych mu se zápallem pro věc zopakoval, co říkal na hodině. Obdobně pak když vyučující tvrdí, že mu jde hlavně o to, abych něco pochopil, ne abych se nabífoval učebnicí atp. To bylo na PORGu milé. Trochu osudné, ale velmi milé.

T.B. Co mi PORG dal? Nejvíce si vážím schopnosti přistupovat k některým problémům „sub speciae porgi“, tedy s drzostí, nadsádkou a smyslem pro humor, který

nikdo z venku nikdy nepochopí. Leccos se totiž touto cestou vyřešilo dřív, než bys řekl „Porgáni jsou smějící se bestie“.

A co mi vzal? Schopnost přirozeně konverzovat s lidmi, kteří mě v každé větě oslovují „vole“. Už mnohokrát jsem litoval, že toho nejsem schopen.

5. Kdybys mohl(a) s odstupem změnit něco v těch (osmi) letech, které jsi na PORGu strávil(a), co by to bylo?

A.P. Asi bych se víc učila ☺

E.H. Nic. Bylo to skvělé. No, možná bych se o něco pečlivěji učil jazyky. Latinu, řečtinu a japonštinu. Ještě víc četl. Také jsem mohl několika lidem něco neříct a několika něco říct. To samé o škracení a mlácení hlavou o dlaždičky, ne už o zcizování prestižně-totemických předmětů pedagogům a vytváření třídního pokladu obecně.

J.M. Rád bych řekl, že bych se byl víc učil na maturitu, ale asi by to nebylo moc upřímné... Ale vážně, myslím, že to bylo celkem fajn tak, jak to bylo.

T.B. Jediné, co mi těch osm let „nabouralo“, byla nehoda prof. Rolečka, kvůli které jsme přišli o dějiny umění, spousta esoterických a gastronomických zážitků a o nějaký ten výlet. Kvůli té osudové události mi nebylo dáno spatřit Kunětickou horu než o dva roky později.

6. Jak se podle tebe změnil PORG během tvého studia?

A.P. Trochu jo, stal se trošku komerč-nějším.

E.H. Zásadně, v roce 1992 ještě šlo o věru rodinnou školu nesenou silným liberálně-dobrovolnickým zakladatelským étosem. V roce 2000 šlo již o zcela jiný ústav. Hlavními milníky na této cestě změny byla léta 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999 a 2000.

Stěžejní bylo patrně dobrovolné a legální rozhodnutí většiny rodičů tehdejších

studentů a přátel školy k jednoznačnému převodu školy z „komunitní“ na „manažerskou“, což možná prospívá ekonomicky i z hlediska řízení, ale dlouhodobě to vřazuje PORG do pozice nikoli primus inter pares ale unus inter omnis. Komu vlastně PORG dnes patří?!

J.M. V oktávě mi připadalo, že strašně. Teď mi připadá, že v zásadě moc ne.

T.B. Zažil jsem na PORGu tři a půl ředitele, tři třídní a tři učebny (do Chorvatska jsem jel jen dvakrát, jistě proto, aby mi ty trojky pokazili). Nikdy jsem nelitoval, že tady studuju, ale většinu z těch osmi let jsem měl pocit, že to tak nějak jde dolů, že dřív to bylo lepší, že duch PORGu bla bla bla. Dnes bych řekl, že to byl optický klam. Soustavným zhoršováním se škola stala svým způsobem lepší, nebo přesněji: zmizelo něco, co bylo unikátní a krásné, ale ne životaschopné.

7. Dal(a) bys na PORG svoje (potenciální) děti?

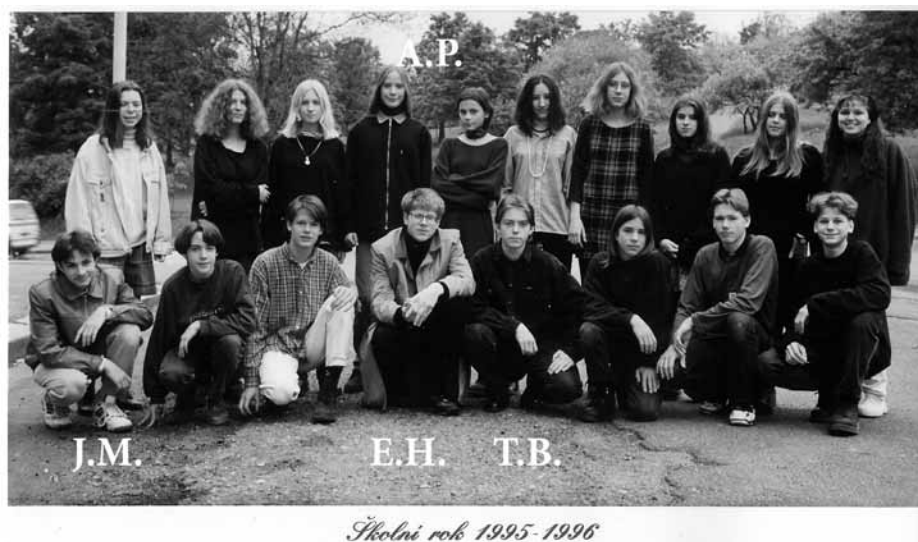
A.P. Nebudu dělat zbrklá rozhodnutí, uvidíme za nějakých 15 let ☺

E.H. V roce 1992 ano. V roce 2000 ještě ano. V roce 2006 nejspíš ano, ačkoli dnešní klientela je o dost jiná než byla před uff, 14 lety. Za nějakých 13–15 let – nevím. Bude záležet na stavu PORGazeenu.

J.M. Záleží, jak bude PORG vypadat, až to nastane. Zatím ano.

T.B. Kdybych se někdy v tercii či kvartě stal otcem, byla by to otázka velmi aktuální, jenže ta léta jsem promarnil Dračím doupětem. Ale vážně: asi bych větší váhu přikládal jiným kritériím, než že „tatínek tady taky studoval“. Doufám, že by si moje dítě PORG samo oblíbilo pro to, jaký je dnes. Takže žádnou pamětní desku mi tam, prosím, zatím nedávejte...

Připravil Matěj Strnad, septima

Arcibiskupák na Míráku

Tak jsme byli na Arcibiskupáku. Na náměstí Míru stojí budova, kterou si určitě můžete prohlédnout tady někde kolem na fotce, a jestli ne, je to fuk, najděte si to třeba na netu. Zvnějšku barák jako každý jiný, v jeho útrobách si ovšem jako v nebíčku nepřipadáte. Pan architekt se příliš nevyšvihl.

Je pěkný teplý slunný den, ptáčky se mají hezky, a vy si připadáte jako zpátky v nejnižší položeném metru A. Po celé mnohapatrové budově Arcibiskupského gymnázia je tma. Tedy byla by tam, pokud by ji neprozařovaly zářivky. Pod tímto operačně-salovým osvětlením se mezi skříňkami, které nám tehdy připadaly nezvyklé, v rušných úzkých chodbách prohánějí davy. Z pocitu postkomunistického cyberpunku jste vytrženi až rozhovory studentů kolem – jsou úplně normální. Nikdo nevypadá zmutován psychicky ani fyzicky, všichni jsou prostě školáci, všichni se chovají obvykle, pokřikují, smějí se a jejich přístup vypadá jen o trochu méně vzdorně a svérázně než naposledy u režníků. Klima přechází ve vyloženě přátelské, když začneme mluvit s lidmi – profesory, studenty. Jsou v pohodě. Zasloužili by si lepší budovu, pomyslíme si.

Čeština

Místo Klausova portrétu na stěně visí symbol autority podle některých ještě mocnější – dřevěný kříž. Obyčejná bílá třída má konečně i okna, jimiž dovnitř může červnové slunko. To jsou znaky, které nás budou provázet i zbytkem tříd. Kubča s Jimim šli na fyziku, a tak musím hned na první hodině odolávat náporu

sám. 4.A zřejmě považuje profesorku za ideální oběť, a tak na její úvodní návrhy možných činností reaguje „To určitě, paní profesorko, něco normálního, prosimvás.“ Profesorka je zjevně na tuto hru zvyklá a otravy chrabře odráží. „Ještě protestujete, Dominiku?“ „Protestuju.“ „Tak to je tak jediný, co můžete dělat.“ Mezi takovými kratochvílemi se dostaneme i k troše výkladu na téma „Co je motiv?“ Pak už jen poslední vtipná výměna vztahující se ke korzetu, který profesorka zřejmě nenosí pro útlou krásu. „Co se vám stalo, paní profesorko?“ „Koukala jsem se na Paroubka.“ Místo odevzdávání domácích prací studenti kecají, pokřikují a Dominik v první lavici zlobí jako kráva. Nebo jako vůl. Hodina je zakončena asi dvacetiminutovým testem. Při některých úlohách se musí myslet, což studentům zjevně nevyhovuje. Nebojí se to vykřikovat Pánu Bohu do oken a jejich nekorunovaným králem se stává, jak jinak, Dominik. Nakonec se všichni umoudří a spokojí se s ryčnou spoluprací, která bude, dozvídají se, potrestána.

Zkrácené zadání testu:

- 1) Popište vývoj jednoho biblického hrdiny
- 2) Najděte v Bibli motivy A/voda, vzduch, nebe B/ohně, strom
- 3) Čím se vyznačuje A/ legenda B/ středověké drama
- 4) Co mají společného a odlišného A/ Roland a Cid B/Artuš a Siegfried
- 5) Napište fiktivní dialog dvou hrdinek ze středověkých eposů

Fránina

Na francouzštině naopak celá 5.B spolupracuje. Pozornost zřejmě také není tak těžké udržet, anžto jsou na jazyky třídy děleny jako na PORGu. Hodina probíhá

drilem možná až příliš základních záležitostí, jako jsou roční doby, dny v týdnu atp. Všichni umějí. Pak profesorka zadá věty na samostatné procvičení kondicionálu. Věty jsou asi čtyři, přesto na nich studenti stráví několik mnoho minut. Zřejmě je látka nová. Nudíme se, všichni čučí do sešitů a píší, nebo se snaží vzpomenout, co sakra tam mají napsat. Konečně je čekání konec a pak se ukáže, že byl důvod se snažit, protože si profesorka vybírá tři sešity, nahlas kontroluje výsledky a dává známky. Až v druhé polovině hodiny se zdá, že studenti dělají něco, co skutečně odpovídá jejich znalostem a schopnostem. Poslech, četba a překlad z učebnice On y va! Panorama je sice obrázkovější a hezčí, ale stejně přichází útok na různé oblasti – slovní zásoba, skladba vět, překlad. Všichni nakonec rozumí, chápou, laťka je zřejmě nastavena tak akorát.

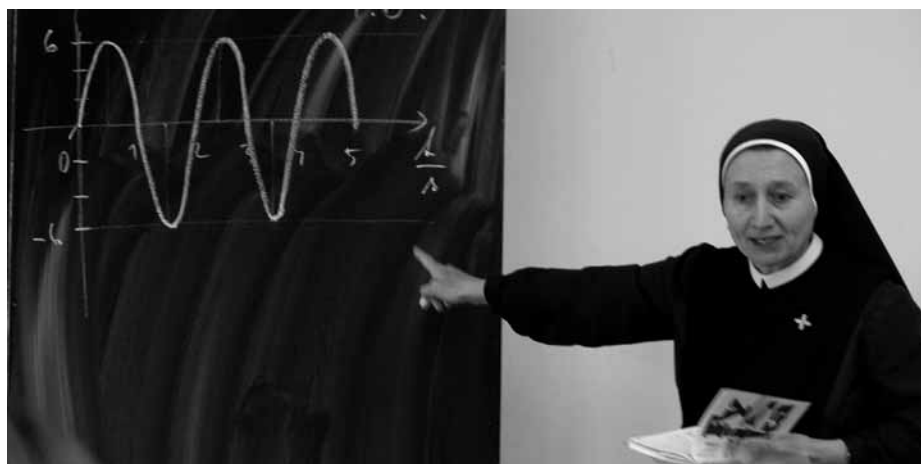
Fyzika

Ještě před začátkem jsme byli studenty upozorněni, že nás čeká velice zajímavá hodina. Nikdo z nich ovšem velkým fanouškem fyziky rozhodně nebyl. Dostali jsme se do třídy a vyčkali příchodu profesorky – jeptišky. Ta nás trochu zmátla, protože přišla jinými dveřmi ze svého kabinetu. Představili jsme se a hodina mohla začít.

Na začátku byli přezkoušeni dva studenti. Profesorka vyžadovala přesné odpovědi a bylo vidět, že studenti je neznají a snaží se danou problematiku vysvětlit různými způsoby. Ptali jsme se souseda, jestli dané látce rozumí, a on odpověděl, že ne, ale že na zkoušení se stačí naučit definice a že člověk ani moc nemusí vědět, co znamená. Zhodnotili jsem to jako ideál pro studenta, kterému je fyzika ukradená.

Zbytek hodiny probíhal výkladem sinusoidy. Profesorka narýsovala kružnici a postupně jednotlivé body přenášela na osu (viz foto). Tento graf kreslila celou hodinu a s pečlivostí vysvětlovala každý krok. Připadalo nám, že se dá sinusoida vysvětlit mnohem lehčeji a rychleji. V průběhu vyslovila ještě několik odborných učebnicových definic, které ani nevysvětlila. Studenti si je všechny zapsali, aby měli materiál pro učení, až se bude příště zkoušet. Profesorku ignorovali a neobtěžovali ji žádnými dotazy.

Hodina nás velice překvapila. Já osobně bych v hodinách fyziky uvítal více spolu-

práce se studenty. Cpaní definic do hlavy nemá význam, obzvláště když je nikdo nechápe.

Matematika

Upřímně řečeno, návštěvy této hodiny jsme později mírně litovali. Uvědomili jsme si totiž, že matematika se na většině školách učí velice podobně.

Do třídy vešla profesorka ve stylu prof. Bidlákové. Udělala docházku a začala se zkoušením. Klasické procvičování příkladů, studenti většinou spolupracovali. Dále vysvětlovala látku novou a využívala k tomu znalosti studentů. Vzhledem k tomu, že vysvětlovala matice, ptala se, kdo si co pamatuje ze dvou rovnic o dvou neznámých. Společně to postupně dali všichni dohromady a profesorka následně matice vysvětlila. Studenti se vcelku snažili a sem tam se i ptali na něco, čemu nerozuměli.

Přišlo nám to jako správná hodina matiky. Nic víc, nic míň. Máme pocit, že na ostatních školách probíhají matiky podobně.

Angličtina

Na hodinu angličtiny jsme se těšili, jelikož nám studenti předem řekli, že budeme mít hodinu s rodilým mluvčím a že je naprosto neuvěřitelný. Někteří starší studenti, co měli zrovna tu hodinu volno, se dokonce rozhodli, že na angličtinu půjdou s námi.

Vyučující nás docela zaskočil. Abych to upřesnil: ve chvíli, kdy vstoupil do třídy, by asi málokoho, kdo jej nezná, napadlo, že je to vyučující. Na Arcibiskupském gymnáziu v Praze. Ohozen oblečením, které je v tom nejlepší slova smyslu „casual“, náušnice v uších a účes, který jako by se stále snažil vyjádřit rebelii vůči rodičům. Navíc, aniž by v nejmenším pohlédl na žáky, začal mluvit. „Hey kids, celebrating the International Day of Satan, are we?“ Museli jsme se přihlásit, aby si nás všiml. Těžko říci, zda by tušil, že nejsme zdejší, kdybychom mu to ne-

oznámili. Zeptali jsme se, zda mu naše přítomnost nevádí, načež nás ujistil, že je vše v naprostém pořádku, že je mu to úplně ukradené. Pak zase jako bychom neexistovali, a ostatní studenti už vůbec ne. Dál o sobě povídal nějaké věci, jaký to je v Británii a tak – bylo to přesně to, co si studenti představují pod hodinou s rodilým mluvčím – conversation class. Když někdo nerozuměl, přihlásil se a chvíli se rozebíralo to, čemu nerozuměl, pak se jelo dál. Druhá polovina hodiny, kterou zahájil slovy: „Burn down the disco. Hang the DJ!“, se odvíjela mnohem více na obě strany. Snažil se zapojit ostatní studenty, ti ale moc výmluvní nebyli, takže si do zvonění povídal hlavně s námi.

Náboženství

Hodina náboženství začala vyhodnocováním testů z minula. Jeden ze studentů nebyl spokojený se svou známkou. „Cože, za tři? To má být vtip? Počkat, pane profesore, on má jedna až dvě! To přece není možný, on to celý obšleh!“ Nato mu vyučující, aniž by zvedl oči od svého sešitu se známkami, odpověděl: „Ne, to byl zázrak.“ Náboženství je tu jednoduše naprostý základ.

Tématem hodiny byla eucharistie. Jako první se dozvídáme etymologický význam slova, ale ne formou čtení definic z nějaké učebnice, nýbrž v podání vyučujícího s příkladnými připomínkami a odkazy na literaturu, především na bibli. Některé studenty to však ani v nejmenším nezajímá, tak si raději čtou pod lavicí časopisy o zbraních a o autech.

Chvíli poté musí studenti alespoň naoko předstírat, že něco dělají. Místo čistě slovního výkladu stran vyučujícího

přichází praktičtější část hodiny, a rozdávají se bible. K tomu, co se probírá, mají studenti číst, nebo dokonce hledat biblické pasáže. Místy se výuka dost prolíná s tím, co by se učilo třeba i ve filozofii.

Filozofie

V 7.B to mají všichni na háku. V klidu se povalují po svých lavicích a židle se pro ně stává místem pobytu, ne sezení. Do takto příjemně studijní atmosféry přichází vyučovat mladý muž, kterého není jednoduché popsat. Jeho zevnějšek vypadá, jako by byl trénován na vojně déle, než by bylo většině z nás příjemné, jeho přemýšlivá nátura a zapálenost pro věc připomínají spíše prof. Hona-Voldu, a zároveň je jeho přístup k vyučování pragmatický, jako kdybychom mu měli říkat Igor Hnízdo.

Výklad je přístupný, profesor se neuchyluje k definicím, ale myšlenky skutečně vysvětluje. Zároveň třídu baví vtipy a poznámkami k tématu, na nichž často ilustruje výklad. „Někde v Bibli je napsáno, že Π se rovná třema.“ Zdá se, že by třída mohla problematiku sporu o univerzálie a sporu o dialektiku dokonce i pochopit. A koho to vůbec nezajímá, neruší, pokračuje v zevlovačce, čte si, hodí se do klidu. Prostě pohoda letního odpoledne.

Před koncem se nám ještě povedlo se nechat provést obskurním podzemím, které je doslova protkáno speciálními chodbičkami a dveřmi, jež nevedou buď nikam, nebo někam, kam jste jít nechtěli, anebo ještě někam, kam jste jít neměli. V tom labyrintu přejdete od školní kaple do tělocvičny, ze šatny do kamrlíku na neurčité harampádí, ani nemrknete. I mnohopatrový bunkr Arcibiskupského gymnázia má svá kouzla, musíme uznat. Odcházíme spokojeni, viděli jsme, co jsme chtěli, a dokonce i něco navíc, nikdo nám neublížil a my snad nikomu také ne.

Jakub Teplý, Matouš Turek, Joachim Veselý, septima

Jak Bukovský Honza na Floridu přišel...

„Tak jsem se prošel po Miami Beach... A co jsem tam viděl, z toho jsem byl pryč...“

Asi jste si všimli, že z PORGu zmizel učitel zeměpisu a tělocviku Jan Bukovský a místo něho se ve škole začal objevovat bodrý chlápek se širokým úsměvem, Brian Mullin z Miami. Tento stav nebude trvat po věčné časy, pouze tento školní rok a může za to Fulbrightův program česko-americké výměny středoškolských profesorů. Svě první dojmy z horké a vlhké půdy floridské metropole zaslal „Bukáč“ těsně před PORGazeenovou uzávěrkou.

Herbert Ammons Middle School

Škola v Miami začala 14. srpna. Již od sedmého se však schůzovalo a schůzovalo a schůzovalo. Do toho jsem si musel zařídit konto v bance, social security number, řidičák, telefonní kartu atd.

Herbert Ammons Middle School je na zdejší poměry škola spíše menší, s asi šestinásobkem počtu Porgáčů. Middle, jak by napověděl slovník, neznamená školu střední v našem slova smyslu, ale první tři ročníky nižšího gymnázia nebo druhý stupeň základky (6. až 8. třída). Škola je ještě mladší než PORG, letos vstoupila do svého desátého roku, ale šest let po sobě je tzv. A-school (pan ředitel Irvin Adler je velmi, velmi soutěživý týpek, takže heslem, které můžete najít i na stránkách školy <http://ammons.dadeschools.net>, je pro rok 2006/2007 „Starway to seven“). Letos byla Ammons Middle School vyhlášena druhou nejlepší v celém státě Florida. (Mám to ale štěstí na školy!)

(Se) učit, (se) učit, (se) učit...

Každý učitel má svou třídu, z níž se v podstatě nehne. Začíná se v devět. Realitou jsou tu nekonečná a častá hlášení rozhlasem, která jsem jako student zažíval na základní a střední škole. Na začátku dne je ranní televizní vysílání, kdy pan ředitel tak deset až patnáct minut ukousne z první hodiny, protože je třeba říct, co se bude dít ve škole během dne, jaké jsou změny autobusů a jak si vede jeho oblíbený fotbalový tým Aligators z Talahasee. Během dne pak v rozmezí třiceti až čtyřiceti minut přicházejí další krátká hlášení či telefonáty různých učitelů, že chtějí vidět toho a toho studenta. Poslední hodina končí o deset minut dříve: blíží se doba odpoledního hlášení...

Během dne učitel učí (a studenti tedy mají) čtyři vyučovací hodiny dlouhé 85 minut. Pětiminutové přestávky jsou ur-

čeny na přesun z budovy do budovy, půlhodinová je na oběd. Závěrečný zvonek je tedy v 15:40 (ale v půl čtvrté už stejně nikdo neučí, protože bude hlášení). Rozvrh se odvíjí od systému sudých a lichých dnů, ale to nemá smysl podrobněji rozepisovat. Na každý pád učím buď 17, nebo 18 pětáosmdesátiminutovek týdně.

Do školy je třeba dorazit na půl osmou (či raději dřív), protože se konají různé schůze (pro učitele šestáků, pro učitele zemáku, pro třídní učitele, pro všechny učitele atd.). Po odpoledním zazvonění běží děti ke svým žlutým autobusům. Pokud učitel zrovna nemá nějaké odpolední sportovní aktivity nebo nedoučuje (což je tu mezi učiteli běžné, protože placené a studenty využívané), stráví ještě nějaký čas zapisováním známek a absencí do počítače a přípravou na další den. Aby se mi nestýskalo po trénování, hned po škole se převléknu a v pondělí a ve středu jdu na školní hřiště trénovat kluky volejbal a úterky a čtvrtky sednu do auta a jedu do bazénu proháňt školní plavecký tým Eagles (Orlů). Ostatně každá škola tu má svého maskota z říše zvířat, nejčastěji orla, pantera, lva, zkrátka ta, která jsou v přírodě na vrcholu potravní pyramidy a často vyhrávají. Často se pak stane, že soutěží Eagles proti Eagles...

Třída a studenti

Ve třídách je mezi 25 a 28 studenty. Učím sedm tříd a jen v jedné převažují afro-američani. V ostatních sedí vždy tak kolem šestnácti latinos (Kubánci, Jamajčani, Kolumbijci apod. – když mi občas volají rodiče, musí mi jejich děti překládat ze španělštiny) a pak následuje různá smě-

sice kultur a barev. Noví studenti se tu chovají jako naši primáni: po měsíci určité zmlklosti zjistí, jak se věci v té nové škole mají, a jsou neposední až běda. Jinak tu mají zdejší žáci velmi podobné duhy a neduhy jako ti čeští.

Všechny třídy jsou velmi dobře mediálně vybaveny – TV s videem a DVD, počítače, často dataprojektor. Některé mají dokonce svůj vlastní záchod, což je vzhledem k časovému presu velmi příjemné a pro hladký průběh hodiny často důležitější než dataprojektor!

Velkou výhodou vlastní třídy je, že si učitel může vše uspořádat a připravit, jak potřebuje, a nemusí si pomůcky nikam přenášet, něco zapínat, instalovat, nastavovat, věšet apod. Studenti přicházejí „do hotového“. Na druhou stranu se ze třídy během dne nehnete a nehnu se ani kolegové v ostatních třídách. Takže izolace je téměř dokonalá a veškerenstvo kontaktů sestává z ranního pozdravu a virtuální e-komunikace. Ale učitelé jsou tvorové společenší, a tak zhruba jednou za měsíc se „zdravé jádro kolektivu“ (k němuž se počítám) sejde na happy hour či zajde do kina (jako před časem na Borata).

Kde jinde...

Ve srovnání s Českem je tu pro mě práce jistě náročnější, a to nejen kvůli jazykům (angličtina, španělština). Učitel tu učí víc hodin, během dne je bez (často ozdravného) kontaktu s dospělci, píše povolenky k odchodu na záchod, kvůli pití vody,

kvůli jakémukoli opuštění třídy a – zvláště je-li trenér – vyplňuje formuláře, vyplňuje formuláře, vyplňuje formuláře...

Ale! Kde jinde máte patnáct minut jízdy autem Everglades National Park? Kde během jedenácti kilometrů jízdy na kole potkáte na silnici krokodýly, kterých se můžete dotknout? Kde jinde vám při cestě do školy leží přes silnici palma? Kde jinde zaranžujete multikulturní hodinu zeměpisu o hispanic heritage a ochutnáte kubánské, nikaragujské, jamajské, mexické speciality připravené maminkami všech studentů? Kde jinde budete dva dny doma s bedněním na oknech, protože se blíží hurikán Ernesto (nakonec to byla „jen“ tropická bouře)? Kde jinde se půjdete na konci listopadu koupat o víkend na pláž?

Kde jinde koupíte letenku na Jamajku za 160 dolarů? Kde jinde to máte tři hodiny jízdy autem na Key West, nejjihnější cíp Spojených států (pro lepší představu o Key West doporučuji knihu Ernesta Hemingwaye *To Have and Have Not*)? Kde jinde půjdete na zápas univerzitního fotbalu (amerického a amatérského), kde bude 86 000 diváků? Kde jinde zajdete každou neděli do baptistického kostela, abyste si zadara poslechli výborný jazzový big-band? Kde jinde...

Jan Bukovský, Miami

Je IN býti EX! (a OUT býti IN?)

Jak jste si již zajisté všimli, číslo tohoto PORGazeenu je do jisté míry zaměřeno na studium v zahraničí. Následující článek by měl sloužit jako určitý protipól či návod pro studenty, kteří se studovat v zahraničí nechystají, a přesto by rádi „něco podobného“ podnikli.

PORG se pyšní heslem „Septima (nejen) v Americe“, což v praxi znamená možnost studia v zahraničí pro téměř polovinu studentů ze sedmého ročníku.

Bude-li vám možnost zahraničního studia nabídnuta, závisí na dosavadním prospěchu, kázní a v neposlední řadě na hodnocení třídního – je to poměrně logická páka: kdo se bude flákat, nikam nepojede (samozřejmě kdo chce, ten si

zahraniční studium zařídí sám, nehledě na své školní ne/úspěchy...).

Zahraniční studium skýtá tuny výhod – naučíte se plynne anglicky (či německy či francouzsky), osamostatníte se (rodiče jsou stovky kilometrů daleko!), začnete si věřit, poznáte odlišnou zemi potažmo kulturu a kromě toho poznáte hlavně sami sebe (což je to nejdůležitější). Má to i pár much: ztratíte kontakt (alespoň fyzický) se svými blízkými a při návratu vás čekají srovnávací zkoušky (což po roce, kdy jste se s předměty jako chemie či fyzika nepotkali ani ve snu, nemusí být nejlehčí).

Pro ty, kteří z rozličných důvodů studium v zahraničí podstoupit nehodlají, existují i jiné možnosti, jak výše zmíněných výhod dosáhnout.

INEX

Organizace INEX-SDA (INEX Sdružení dobrovolných aktivit) nedávno oslavila patnáct let svého života. Bystří pozorovatelé odhalí její náplň už z názvu – jde o spojení „IN“ a „EX“ či zkratku International Exchange. Každý rok organizuje INEX přes dva tisíce zahraničních a okolo padesátky tuzemských krátkodobých dobrovolnických projektů (workcampů). Jde o dva až tři týdny trvající setkání mladých lidí z celého světa za účelem smysluplné dobrovolnické práce. Práce, kterou vykonáváte spolu s dalšími dobrovolníky pod dohledem campleaderů, se liší workcamp od workcampu – nejčastěji se jedná o úpravu cest, lesních stezek, hradů, můžete se však také ocitnout v roli pomocníka postiženým, pomáhat s organizací kulturní akce atd. Počet hodin

věnovaných práci je omezený a většinou tak zbývá značné množství času na boření kulturních bariér, poznávání spolupracovníků, výlety po okolí...

Za vykonanou práci je celé skupině poskytnuto ubytování a strava (tu si vaří dobrovolníci zpravidla sami, je to vítaná příležitost, jak poznat zahraniční kuchyni). Z finančního hlediska je proto workcamp akcí typu za málo peněz hodně muziky, v lepším případě punkovej nářez.

Každý workcamp je specifický a jedinečný a nikdo vám dopředu neřekne, co se bude či nebude dít. Sami tušíte holé nic – jedete někam, kde budete s někým a dělat něco. Jedinou jistotou je délka trvání tohoto něčeho.

Hlavními faktory ovlivňujícími průběh workcampu není země ani druh práce, ale hlavně campleadeři a samotní dobrovolníci. V neposlední řadě jste to hlavně vy a váš postoj, s jakým k celé akci přistupujete. Je jen na vás, zda z této příležitosti vysajete maximum, či se uzavřete do sebe a celý váš workcamp bude těšení se na návrat domů.

Kdo dřív přijde, ten dřív jede

Je nutné, aby vám bylo šestnáct let (nabídka pro mladší osmnácti let je pochopitelně skromnější, zastoupeny jsou hlavně Německo, Francie a Itálie) a měli jste základní znalost angličtiny (musíte se umět domluvit).

Pro to, abyste úspěšně odcestovali do neznáma, pak stačí už jen naprosté minimum. Na stránkách www.inexsda.cz se každý rok objeví pestrá nabídka zahraničních workcampů (letos na konci března, pro jistotu se však vyplatí stránky sledovat pravidelně). Vyberete si workcamp, zaplatíte INEXu registrační poplatek 1800 Kč a čekáte, zda pojedete. Projektů, kam byste rádi, si zadáváte víc a INEX se vás postupně snaží přihlásit – když je workcamp, který máte uvedený na prvním místě, již plný, zkusí INEX další a díky tomuto systému je zaručeno, že alespoň jeden workcamp musí vyjít. Až se tak stane, přijde vám oznámení o přijetí a spolu s tím infosheet s konkrétními informacemi o workcampu – potom už je vaší jedinou starostí vymyslet, jak se na místo konání workcampu dostanete, a hurá pryč!

PORG na EX

Živoucím důkazem, že workcamp je hodnotná zkušenost, jsou i tři Porgáni, kteří letos služeb INEXu nezávisle na sobě využili.

„Zkušenost s workcampem mi dala především spoustu skvělých zážitků s lidmi z odlišných kultur. Ti lidé mě za dva týdny

obohatili nejen o cenné informace, ale také o skvělý pocit z navázání nových přátelských vztahů. Zjistila jsem také spoustu věcí o sobě, zkušenosti s cestováním v cizině mi dodaly sebevědomí, člověk si uvědomí spoustu věcí, když je daleko od domova a je odkázaný sám na sebe.“ Takto popsala svoji zkušenost nedávno maturující Lucka Cihlářová. Ve dnech, kdy ona organizovala festival špaget v Itálii, potil se další Porgán Honza Kodad při stavbě hřiště ve Francii a moje maličkost řezala kulisy pro školní představení v Německu.

Můj workcamp byl v porovnání s ostatními poněkud zvláštní. Byli jsme (kromě mě čtyři Francouzi, Nor, Belgičan, dvě Italky, Turkyně, Američanka) ubytováni v centru pro mládež v městečku Nagold nedaleko Stuttgartu. Do naší budovy si chodili studenti z blízkého gymnázia po skončení výuky vybit energii skrze hudbu (sklepení bylo jedna velká zkušebna), internet, kulečnick, fotbálek, mohli ale také posilovat či jen sedět a srkat kolu. Naše budova byla centrem veškerých kulturních neřestí. Zatímco zbytek městečka už v jedenáct celý potemněl a ztlchl, u nás dunělo disco, které zde přes nelibost ostatních pouštěla dobrovolnice z NYC jménem Tanya. Naše práce, jak nám bylo vysvětleno, spočívala už v našem samotném bytí na tomto místě. Už pouhou svojí existencí jsme totiž kulturně obohatovali místní prostředí a rozšiřovali obzory Němců a hlavně Turků. Kromě toho jsme ale ještě stihli zorganizovat a připravit školní představení, rekonstruovat sochy podél řeky, zkulturnit okolí vytrháváním plevele a natřít zeď mateřské školy...

Stejně jako Lucka i já jsem se vrátil nadšený a nabitý pozitivními vibracemi.

Workcamp, to je hlavně poznávání odlišných kultur (na fotce Amaury z Belgie a Lydia z Etiopie).

Spoustu věcí přehodnotíte, uvědomíte si sami sebe, skrze další dobrovolníky poznáte nově země, a jestli hodláte v budoucnu cestovat, máte zajištěné ubytování zdarma na několika místech po celém světě.

Dlouhodobé dobrovolnictví

Organizování workcampů není jedinou náplní INEXu. INEX je také zapojen do vzdělávacího programu Evropské unie Evropská dobrovolná služba (EVS), který by se dal ve stručnosti charakterizovat jako dlouhodobý workcamp trvající 6 či 12 měsíců. Více o EVS mi napsal kamarád Husokachna, který této službě využil a v současné době dobrovolníčí ve francouzském Grenoblu.

„A já se tu snad neučím?“

Je mi osmnáct let a od září jsem dobrovolníkem ve francouzském Grenoblu. Úspěšně jsem dodělal třetí ročník na gymnáziu v Praze a přerušil studium. Jsem EVS dobrovolník (EVS = European Voluntary Service = Evropská dobrovolná služba). V praxi to znamená, že moje kapesné 190 € (+ 230 € na jídlo, vařím si sám), tramvajenku i byt, kde bydlím s Angličankou Kate, mi platí „Evropská unie“. Pracuji na EVS v dost netypické organizaci – ve skupině se sedmi dalšími Francouzi a projekty se nám střídají každé čtyři týdny. Teď zrovna pořádáme trh s fair trade zbožím, příští měsíc budeme docházet do centra pro bezdomovce a připravovat jim veselejší Vánoce, než jaké by zažili na ulici.

Většinou jste po celou dobu EVS v jedné organizaci. Výběr projektů je takřka neome-

zený jak v oblasti zeměpisné (kdekoli v EU i ostatních státech Evropy), tak v oblasti sociální (práce s dětmi a mládeží, sociální integrace, umění, ochrana životního prostředí...). EVS trvá od 6 do 12 měsíců a pracovat můžete maximálně 35 hodin týdně. Navíc musíte mít zajištěn kurz jazyka. Projekt se podává na schválení České národní agentury tři měsíce před odjezdem, ale je dobré ho hledat (v databázi na internetu) již tak půl roku předem. Já jsem psal celkem do 45 organizací, z toho mi na mail odpověděla ani ne polovina. A z té aninopoloviny mě všechny až na tři odmítly. Jedna z těch tří byla křesťanská organizace, ze které mi poslali dost pofiderní dotazník, ve kterém jsem se měl vyjádřit ke svému vztahu s bohem. Tak jsem napsal sbohem na oplátku já, protože se mi zdálo trochu bizarní mít jako kritérium pro výběr dobrovolníka vztah k bohu. V dalších dvou jsem byl přijat (poslal jsem CV a motivation letter), a tak jsem vybíral mezi Bretaní a Alpami.

Proč jsem vlastně tady? Často jsem si tuto otázku pokládal, když jsem tu na začátku nikoho neznal a po večerech už mě nebavilo číst nebo se učit. Připadal jsem si daleko od přátel, své Milé i rodiny. Odpověď jsem však nakonec vždycky našel. Odjel jsem, protože už jsem nemohl snést české školství. Chtěl jsem vycestovat již dříve na roční studium někam do zahraničí, ale to nepřicházelo v úvahu jednak z finanční stránky (pro mě

rodiče) a pro mě proto, že bych tam někde musel poslouchat „ty dva dospělé“, u kterých bych bydlel. Takto se cítím nezávislý, ale je to samozřejmě značně kontraproduktivní. Jsem to sice Já, kdo si velí, avšak také Já, kdo si vaří, uklízí, nakupuje, zapomene koupit bagetu (abych pak neměl večeri), šetří peníze, vybírá supermarket, který je levnější... Odjel jsem, protože jsem příliš přijímal a měl jsem chuť také jednou pomáhat. Pořádám totiž již od patnácti let integrační tábor pro mentálně a tělesně postižené děti. A v této činnosti jsem se rozhodně více seberealizoval než v hodinách o Hatšepsovet či polyethylenglykoltereftalátových lahvích. A nakonec nezakrývám svoji motivaci ovládat francouzštinu a poznat Francii.

Když jsem se rozhodl pro EVS, ze všech stran přicházelo rozmlouvání: že zapomenu vše na maturitu, že se pak nebudu chtít vrátit do školy apod. Pokud se rozhodnete odjet ještě během studia na střední škole, bude to stejné. Ale já se tu snad neučím?

Hynek Trojánek, sexta

INEX
www.inexsda.cz

EVS:
www.sosforevs.org
www.youth.cz

Na naší škole od konce prázdnin probíhá projekt „Škola pro 21. století“, který má zajistit škole plynulý přechod na digitalizovanou databázi výukových zdrojů, ze které budou profesori a studenti čerpat při výuce. Můžeme se dočkat volně přístupných textů, filmů, software a podobných multimediálních souborů, jejichž existence sníží závislost na xeroxech a učebnicích. Cituji stránky školy: „...přinese vyšší individuálnost výuky, usnadní pružné reakce na aktuální události či trendy ve výuce a zejména umožní soustředit výuku a pozornost studentu na principy – nikoli na souhrn heterogenních faktů.“

Ale jak před časem řekl pan ředitel Klaus redaktorům Echa – do roku 2008 určitě nenastane situace, kdy se studenti budou vzdělávat pouze z on-line přístupných materiálů a seminární práce budou dodávat pouze na kompaktních discích.

„Situace se ale bude rapidně zlepšovat.“ uzavřel rozhovor a tím nám dal naději, že ještě za dva roky budeme mít na cestách skrz vyučovací hodiny spoléčníky – otrhané učebnice, které máme tolik rádi.

Radek Hlaváček, kvinta

Zprávy z Montany

Sextánka Alžběta Glancová píše o svém dosavadním studijním pobytu v americkém státě Montana

V létě 2005 jsem si říkala, jaké by to asi bylo na rok odjet. Naučit se pořádně anglicky, bydlet s jinou rodinou, chodit do nové školy, vybrat si předměty, které se budu učit. Udělat aspoň na jeden rok pořádnou změnu. Byl to spíš nápad a vzdálená představa. V srpnu 2006 jsem se ocitla na ruzyňském letišti a odletěla do města Great Falls ve státě Montana (severozápad USA na hranicích s Kanadou). Když jsem se tu šla poprvé ostříhat ke kadeřnici, tak se mě ptala, odkud jsem a proč jsem přijela do takového zapadákov, jako je Great Falls. A když jsme jí řekla, že rodinu, se kterou strávím 10 měsíců, jsem viděla poprvé na zdejší letišti a že chci ostříhat skoro všechny vlasy, tak mi na rovinu řekla, že jsem „really crazy“.

Teď po třech měsících se už můj život ustálil v nových kolejích. Místo 180 stu-

dentů chodím do školy s 1800 studenty. Vybrala jsem si angličtinu, španělštinu, němčinu, US history, výtvarnou výchovu a moje nejoblíbenější culinary arts (= vaření). Učitelé jsou na jednu stranu přátelší a je vidět, že učit je baví, na druhou stranu jsou pro ně studenti většinou jen ID numbers. Nikoho nezajímá, že jste v pátek nebyli ve škole nebo že se vám zrovna rozbil počítač. Na domácí úkol je termín a ten se musí dodržet.

Ještě jsem nevynechala jedinou neděli v kostele. Moje rodina je ve zdejší sboru vážně aktivní, takže ze začátku jsem v kostele trávila mnoho hodin týdně. Teď už mám svůj program, ale neděle zůstává povinná. Je to takový rodinný den. Po kostele (což znamená asi v jednu ve dvě odpoledne) jdeme na „nedělní oběd“ většinou do Taco Bell nebo jiného fast foodu. Večer mám volno.

Moje sestra Stacy (17) nechodí do školy, ale pracuje full time právě v Taco Bell. Alicia (16) je ve třetím ročníku high school, stejně jako já. Nejmladší Rachel (13) ještě

na high school nechodí. Nejstarší Tina (19) už nebydlí doma, vdala se za nyní nezaměstnaného bývalého zaměstnance McDonald's. Moje host mom Billie pracuje v nemocnici (přesně jako v Chicago Hope) a můj host dad Doug je dispečer u policie. Dbá na všechny zákony a nařízení. Od pondělí do čtvrtka například nesmí být nikdo pod osmnáct venku bez dozoru rodičů déle než do jedenácti. V pátek, což není school night, tohle pravidlo neplatí.

Ve městě toho moc k vidění není. Moje nejoblíbenější místo je asi Starbucks cofee. V parku to bylo příjemné do té doby, než začalo být 16 pod nulou a všude závěje sněhu. Jinak je tu samozřejmě Wal mart, kino, mall atd.

Teď se všichni chystají na Thanksgiving. V mrazáku máme dva krocany, mužská část obyvatel Great Falls se vydala na víkend do hor na lov. A ženy uklízí své domovy. Jako za starých časů...

Alžběta Glancová, sexta, 12. 11. 2006

Problémy ICQ

Na úvod bych rád vysvětlil, co to ICQ vlastně je, abych předešel případným stížnostem neznalých na chybějící informace. ICQ je program, pomocí kterého spolu převážně mladí lidé komunikují přes internet. Mohou přes něj psát, mluvit, posílat si soubory, pokukovat na sebe webkamerou či spolu hrát online hry, např. kulečnick, dámu nebo Kámen-nůžky-papír Online.

Podívejme se nyní blíže na název programu. Sám jsem si zprvu lámal hlavu nad tím, co vlastně znamená ona zkratka ICQ. Internet... Communication... Nic na „Q“ mě nenapadlo. Pak jsem si ale uvědomil, že zde vůbec nejde o písmena, nýbrž o zvukovou shodu. Ne, nemyslím tím význam „I see queue“, tedy „Já vidím frontu“, protože to zaprvé nedává příliš smysl a zadruhé tam chybí neurčitý člen „a“. Ve skutečnosti se pod tajemnou zkratkou skrývá výraz „I seek you“, tedy „Já hledám tebe“, což už dává mnohem větší smysl a navíc je to i gramaticky správně.

Ano vskutku, hlavní smysl tohoto programu spočívá pro mnohé lidi ve vyhledávání náhodných kontaktů a v komunikaci s neznámými lidmi po celém světě. Já sám se mezi tento typ uživatelů neřadím, používám totiž ICQ výhradně pro komunikaci se svými spolužáky a kamarády.

Teprve nyní přichází na scénu téma nastolené názvem tohoto fejetonu, tedy problémy ICQ. Je jich několik a liší se od sebe mírou palčivosti i dopadu.

Jedním možným problémem jsou viry. V našem světě totiž bohužel existují zlí lidé, kteří z nezištných a o to méně pochopitelných důvodů rozesílají do světa škodlivé programy, které mohou mít různé účinky od zobrazování reklamních oken po vymazání harddisku. I na ICQ se může občas stát, že člověku od kohosi neznámého přijde zpráva obsahující pouze odkaz vedoucí na nějakou zavírovanou internetovou stránku. V tu chvíli projde uživatelevo inteligence velkou zatěžkávací zkouškou, jejíž výsledek se projeví v tom, zda uživatel na tento odkaz klikne nebo ne. Tedy dalo by se říct, že závažnost problému virů v ICQ je nepřímo úměrná velikosti rozumového nadání toho, kdo jej používá.

Dalším, pro mě výrazně bolestivějším problémem je odvádění pozornosti a s tím související nikoli zabíjení, ale brutální vraždění času. Stává se mi to jak při psaní školních prací, tak při hraní či tvorbě počítačových her, nebo i při prostém večerním bloumání po bytě. Zapnu ICQ, hodím s někým řeč, kecáme, kecáme, pořád kecáme, ještě chvíli kecáme, ještě malinkou chvíli kecáme, ještě úplně poslední malinkatou chvíli kecáme, a hle! Najednou se blíží půlnoc a já ještě pořád nemám napsanou tu seminárku z matiky. Tato potíž mi občas opravdu dělá starosti a bojím se, že jednou povede k nějakým tragickým následkům.

Třetí nesnáze, kterou ICQ přináší, je poněkud diskutabilní, mnozí budou popírat její existenci a další ji naopak vyzdvihovat jako nejožehavější. Já jsem v tomto sporu někde uprostřed. Jde o onen pověstný nedostatek přímé komunikace mezi lidmi, jenž nastal po rozšíření emailů, SMS zpráv a podobných serepetiček, k nimž se nepochybně řadí i ICQ. Něco pravdy na tom určitě je, jen se to někdy příliš přehání. Koneckonců je to vývoj jako každý jiný. Musím však přiznat, že jsem si všiml stoupající tendence odkládat při rozmluvách ve škole řešení osobních problémů právě na odpoledne na ICQ. Pravda, je asi jednodušší sdělovat citlivé informace pomocí klávesnice a bez očního kontaktu, popřípadě beze strachu ze zrudnutí či jiných nežádoucích fyziologických reakcí. Je to dost podobná věc jako milostné SMSky. Otázkou však zůstává, zda je to dobře či špatně. Něco ve mně pořád vrtá a našeptává mi, že asi není úplně správné odnaučovat se jednat s lidmi přímo, ale nějaké jiné „něco“ ve mně nad tím zase lhostejně mávne rukou.

Sečteno podtrženo, zvažte si sami, zda vám ICQ stojí za všechny tyto svízele, které s sebou nese, a pokud ano, přeji hodně zábavy při chatování (čtete „čatování“) a nezapomeňte si mě přidat do „contact listu“;-).

Oskar Maxa, kvinta

Den zavřených dveří

Jako skoro každá škola máme Den otevřených dveří. A s ním i provádění případných zájemců a dobré reference o škole, velký úklid a všude plno lidí. Ale máme i den zavřených dveří, a to když jsou prázdniny nebo nám pan ředitel udělí volno. Možná si pomyslíte: Ale vždyť to je na jiných školách taky! Ano, je, ale tam jen zamknou školu, celý týden či den se nic neděje, nikdo nezalívá kytky a budova lehce pustne.

Myslím si ale, že u nás to tak není. Jestli si to uvědomujete, vždy po prázdninách je po škole vzorně uklizeno, nově pověšené nástěnky a nikde se nepovalují zbytky svačin nebo roztrhaných výroč-

ních zpráv. A neřekla bych, že by za to nějak extra mohli naši profesori. Tím je nechci podceňovat, ale zkrátka si myslím, že oni už vědí, jak to na škole chodí. Při pročítání různých lejster pocházejících z našeho výchovného ústavu nebo třeba PORGazeenu se všude objevují zmínky o jakémsi „Duchu PORGu“. No, může to být cokoli, napětí, uvolněná atmosféra, demokracie, strach, úzkost, příjemné prostředí plné nervózních lidí nebo naopak, družnost, svornost, pionýr... a to zas asi ne, ale opravdu jsem úplně nevěděla, co si pod tím představit. Přišla jsem ale na to, že on, tedy ten inzerovaný duch, se o nás stará. Hýčká si nás, vychovává, a když mu

odejde další vychovaná generace, provede nám něco ošklivého. Jinak nás má ale rád.

Proč byl nainstalován kamerový systém? Ano, někdo ukradl počítač, ale není za tím ještě něco jiného? Nesleduje nás snad Duch? Tiše přemítá o být či nebýt, a přitom očima přejíždí přes obrazovku. Nebo odchod Lukáše od nás ze třídy a útoky Korábanů. Nemá to spojitost? Jistě, proč by to taky spojitost mít mělo, že? První dojem nebývá nejlepší. Lukáš se rozhodl odejít a Duch se úplně jednoduše naštal. Neříkám, že náš elitní Duch má s tím zmirajícím pobudou, Duchem z Korábu, něco společného, ale jeden nikdy neví...

Ukryvá se někde v útrokách školy a čeká, až bude moci zalévat květiny, leštit podlahu před sborovnou, vyměnit toaletní papír nebo umýt hrnečky v čajovně. O Dni zavřených dveří pořádá bály v tělocvičně, lavice ve třídách se prohýbají jídlem a zvon dole na chodbě slouží místo

hudby ke hře s hýbajícími se židlemi.

V opravě dolního patra má taky prsty (jestli ovšem nějaké vlastní). To on vymyslel barevné skříňky i sedátka, kde se jen vejdou.

Když po prázdninách vejde do školy pan školník nebo první žáci, všude kolem

to zeje prázdnotou a stěny i podlaha se úplně propadají před tím předstíraným tichem. Jo, dobře ho předstírá, ten náš „Duch PORGu“...

Alžběta Kovandová, sekunda

Stříbrný společník podle současných trendů

Když jsme na konci minulého století začali potkávat lidi, především školáky, kteří, odhalivše úsměvem svůj chrup, oslnili okolí lesknoucím se kovem zářícím z jejich ústní dutiny, někteří konzervativněji založení se možná nad oním novým módním doplňkem pohoršovali. Jako kdyby nezbedné mládeži nestačil piercing a jiné nesmysly zohyzďující krásná mladá těla. Za tu dobu jsme si však již zvykli na spolužáky či kolegy, jimž se, stejně jako mně minulý týden, nevyhnul tento výdobytek moderní medicíny – nalepovací rovnátka neboli zámečky.

Ačkoliv se bezpochyby jedná o daleko praktičtější záležitost, než byly ortodontické aparáty předchozí generace, rozhodně nejde o atrakci, kterou byste dětem, kteří jsou hlavní cílovou skupinou pacientů, nechali nainstalovat jako vánoční dárek. Je totiž alespoň podle obav budoucích pacientů spojena s mnoha nepříjemnostmi, a to nejen v prvních dnech po nasazení. Já osobně jsem ve svých předléčebných úvahách vycházel ze tří hlavních bodů: že budu sice vypadat směšně, ale zato budu šišlat a na trubku hrát jako začátečník.

Po prvním týdnu mohu z vlastní zkušenosti říci, že kovové zařízení v ústech v podstatě přestanete vnímat, pokud se soustředíte na něco jiného, a mnohé obavy alespoň částečně vezmou za své. Samozřejmě se nesnažím distancovat od myšlenek, jež se mi honily hlavou v prvních hodinách a dnech společného soužití, kdy jsem si stěžoval na tlak v ústech a neschopnost pořádně skousnout při prvním pokusu o zahnání hladu dobrou večeří a přemýšlel – samozřejmě ve snaze ospravedlnit své rozhořčení a neochotu se přizpůsobit novému doplnění svého vzezření –, zda nejde spíše o zhýčkanost moderní společnosti, snažící se navzdory přírodě, aby každý byl bezchybný a rovný, a zda by nám Bůh rovnou nenechal narůst zuby rovně, kdyby si jejich dokonalost přál. Jak na uklidněnou poznamenala paní doktorka, když poprvé spatřila mé zanedbané zuby, jejichž léčba byla neustále odkládána a zapomínána a jejichž stav byl označen za hodný čtyřicátníka, ožením se pravděpodobně i bez dokonalého vnitřku ústní dutiny.

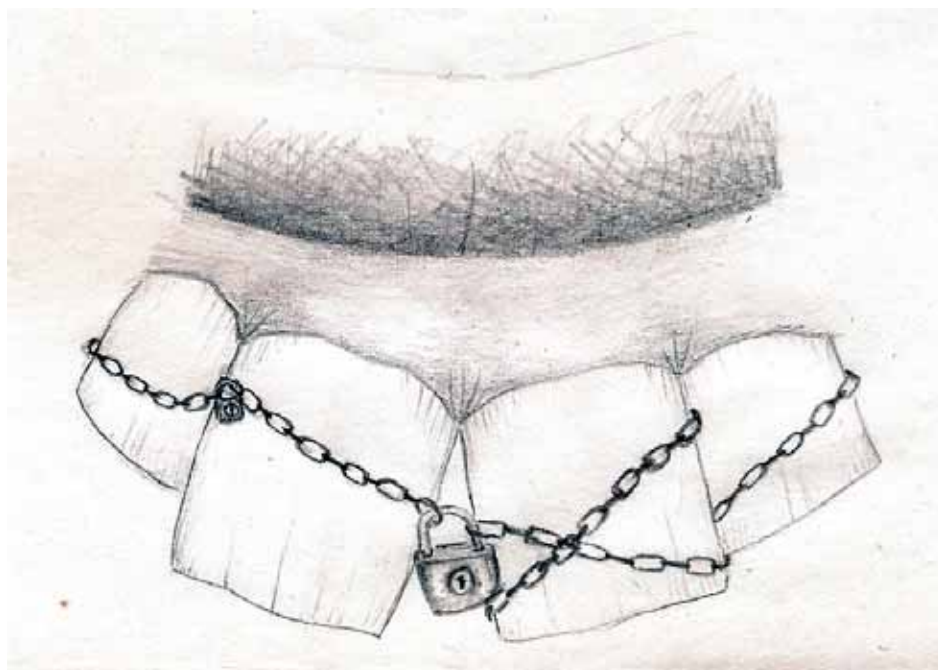
Moje obava ohledně oslabení rétorické zdatnosti se ukázala býti přehnanou, avšak horší to zřejmě bude s hrou na trubku. Dechové nástroje se díky rovnátkům dostaly do odborných materiálů mediků a již je k dispozici mnoho rad, jak hru umožnit, aniž by se o ostré kovové zámečky zevnitř odřely rty, které jsou při hře tlačeny k zubům nátrubkem. Doufám, že to například pomocí vosku zaoblujícího ostré hrany bude realizovatelné, avšak to se ukáže až po delší době skutečného provozu a bez komplikací se to jistě neobejde. Těžko se s takovými opatřeními zvýší frekvence cvičení, stejně jako rozsah.

Právě s tím asi nejvíce souvisí ta zřejmě nejnepříjemnější stránka léčby – doba trvání. Představa jednoho a půl až dvou let ve společnosti rovnátek nepůsobí zrovna lákavě, neboť je nutné veškeré nepříjemnosti uvažovat v tomto časovém úseku. To nepůsobí příliš motivujícím způsobem a posunuje konec téměř do nedohledna. Tím více je třeba se s novým společníkem sžít a rozumět si.

Co se týče podoby mých rovnátek, zůstal jsem konzervativní a nechal si zámečky zpevnit tradičními šedivými gumičkami. Pro zájemce je ale k dispozici několik barev a není nepředstavitelné, že jde s designem a estetickou stránkou věci provést nejen jeden experiment, například instalací blikajícího drátku, což je ale opravdu spíše záležitost pro fajnšmekry. Kdo ví – při pohledu na všemožné nesmysly, jimiž se umělci zabývají –, zda nebude vytvořen nový umělecký obor.

Na náladě člověku příliš nepřidá, když si uvědomí, že většina spolužáků má již tuto terapii za sebou a nyní ho mohou jako opožděného zelenáče zkušeně poučovat. Ač je nyní ještě brzy formulovat konečné hodnocení, kdo ví, zda se však za onen rok a půl či dva vůbec budu ochoten nové součásti své identity v podobě stříbrných rovnátek vzdát.

Adam Pospíšil, kvinta

„V každém dítěti je skryto dospělé hovado“

S básníkem Ivanem Wernischem o životě, hospodě, tankánech a počítačových hrách

Ivane, začnu rozhovor tak, jak ho obvykle začíná můj strýc: kdy, kde a komu ses narodil?

Nasadil sis látku vysoko, tvůj strýc je velký vzor, znamenitý novinář, jeden z nejlepších, které tu v téhle prázdné a jalové době máme. Nuže: budeš se divit. Narodil jsem se tatínkovi a mamince, a stalo se to 18. června 1942 v hlavním městě Protektorátu Čechy a Morava.

Můžeš mi něco povědět víc o svých rodičích? Kdo byli, kde se seznámili?

Kde se mí rodičové seznámili, to nevím, nezeptal jsem se jich na to nikdy a oni o sobě mluvili neradi. Zřejmě se potkali někde na plese – to bylo tenkrát obvyklé, mladé dívky do hospod nechodily, neslušelo se to. A moje maminka měla přísné vychování, děda byl z rakousko-uherské školy. A neznal slitování. Když oznámila, že se zamilovala a její chlapec je ještě ke všemu německé národnosti, milý dědek, starý vlastenec, se rozlítl a vyhnal ji z domu. Usmířili se, až když jsem se narodil já.

Jaký jsi byl jako malý kluk? Chodil jsi jako ostatní na pivo nebo jsi byl někde zalezlý v ústraní?

Zpočátku jsem byl spíš samotář, seděl jsem doma a četl knížky – měl jsem jich hodně, protože ten můj již zmíněný dědeček byl knihovníkem Národního muzea. No a pak, když mi bylo tak čtrnáct, jsem knížky nechal knížkama a začal vytloukat hospody. Tam jsem si tedy našel kamarády! To byla škola!

O čem jste se ve čtrnácti v hospodě bavili? Přeci jenom byla jiná doba, a tak se nemohlo řešit to, co dneska.

Musím říct, že si to už moc nepamatuju, ale tak bych si myslel, že jsme se bavili o holkách. Už nám bylo čtrnáct, o čem jiném bychom se taky bavili. Ale na druhou stranu jsme se už začali zajímat o umění. Je to asi trochu směšný, ale dokonce jsme začali objevovat moderní umění. Ale nezapomínej, že to byly padesátý léta. Neměli jsme žádný možnosti jako ty. Museli jsme to všechno těžce hledat.

Pamatuješ si na někoho z té doby? Ať už to byli oni autoři moderního umění nebo kamarádi, se kterými jsi je objevoval?

To jsou možná stovky jmen. Z kamarádů to byl malíř Josef Pavlíček, který skončil na Smíchově v divadle jako kulisák. Podle mě je to velká škoda, protože to byl jeden z nejzajímavějších lidí, co jsem kdy potkal. Pak to byl Jarďa Hladkej, což je dneska slavnej sochař. Potom ještě několik dalších, ale tihle dva byli nejdůležitější. Samozřejmě že jsme se občas ožrali a váleli na podlaže. To už šlo potom umění stranou. (směje se)

Co jsi studoval za školu? Byl jsi vzorný chlapec?

Studoval jsem, tedy měl jsem studovat, ale já na to kašlal (směje se), na vyšší průmyslové škole keramické v Karlových Varech. Měl se ze mě stát keramický výtvarník.

Jak jsi vnímal válečné období? Byl někdo z tvého blízkého okolí deportován?

Za války jsem byl ještě moc malý na to, abych něco pořádně vnímal.

Básník Ivan Wernisch se narodil 18. června 1942 v Praze. Publikoval na dvě desítky básnických sbírek (např. *Zimohrádek* /1965/, *Loutky* /1970/, *Doupě latinářů* /1992/, *Hlava na stole* /2005/), překládá (P. Klee, P. van Ostaien, H. Sachs, A. P. Čechov ad.), k vydání připravil antologii z tvorby „zapomenutých“ autorů (*Zapadlo slunce za dnem, který nebyl* /2000/, *Píseň o nosu* /2005/), řada jeho básnických textů byla zhudebněna (Plastic People of the Universe, M. Chadima, P. Skoumal, C & K Vocal ad.), některé zfilmovány (A. Klimt).

Vzpomínám si jenom na nálety a na letecké poplachy. To bylo úžasné světelné a zvukové divadlo! Do našeho domu, bydleli jsme v Břevnově, se trefil kotlář, to byla menší letadla specializovaná na přepady železničních transportů. Deportován asi nikdo nebyl, ale pár příbuzných skončilo v kriminále. Nejvíce to z naší rodiny odsákal můj táta – musel na frontu jako německý voják, byl dvakrát těžce raněn, naposled v Itálii, a to málem umřel. Ale stačil se z toho vylízt a ještě pak v Bavorsku padnout do amerického zajetí.

Byl jsi na vojně?

Na vojně jsem byl hodně dlouho. Nastupoval jsem dřív, za takzvané kubánské krize, a pak nás nechtěli pustit domů, protože byla vyhlášena bojová pohotovost prvního stupně kvůli berlínské krizi. Sloužil jsem u tankistů neboli tankánů, jak se tankistům tenkrát říkalo a možná říká dodnes. Byly to nejhorší léta mého života. Byla pořád pohotovost a čekali jsme, že vypukne válka. Vzpomínám si, že nás tenkrát zavolali do toho kinosálu, kde byl člověk, který nám řekl, že na druhou straně, kde stojí Němci a Američani, jsou stejný kretění jako my. Kdybych se do těch let měl vrátit, tak bych si radši hodil mašli.

Co bylo dál? Pracoval jsi někde?

Měl jsem tak dvacet, možná ještě víc různých zaměstnání. Nejdéle jsem byl kulisákem ve Stavovském divadle a potom dělníkem na stavbě pražského metra. Po roce 1989 jsem byl redaktorem Literárních novin. Všecko to stálo za pendrek, včetně toho redaktorství.

Jak ses vlastně dostal ke spisovatelství? Měl jsi už jako malý nadání, nebo jsi na to přišel až postupem času?

Spisovatelství není věc nadání, musí k tomu být vůle. Já začal básnit jen tak sám sobě pro radost, bylo mi zrovna třináct nebo čtrnáct, ale velmi brzy jsem si tím začal přivydělávat. Žádná sláva. Myslím, že talentu jsem moc nepobral, ale ty peníze se mi hodily. Byl to omyl. Žít jako básník, to znamená být chudý. Stará známá pravda – jenomže já byl tenkrát pitomej, a to jsem i teď, píšu jen ze zvyku a nic z toho nemám, jen občas trapný pocit.

Vyhovoval by ti život chudého spisovatele, nebo bys radši okusil pocity spisovatele pišícího bestsellery? Myslíš, že jediný důvod, proč tu vlastně u nás nikdo takový není, je pouze v penězích? Myslíš v měřítku, jako je třeba Rowlingová.

Myslím si, že Rowlingová je jenom o penězích. Je to sice líbivý a chytlavý, ale v podstatě je to špatná literatura. Umět psát pro peníze je hodně těžký, ale já bych to umět nechtěl. U nás jsou sice taky úspěšní spisovatelé, ale do měřítek, jako je ona, se asi nikdy nedostanou.

Kterého vlastního díla si vážíš nejvíce? Bral sis příklady z jiných?

Z toho, co jsem napsal, si vlastně nepovažuji nic. Záleží mi vždycky na tom, co právě píšu, a když už je to venku, vytištěno, jako by to ani nebylo mé dílo.

To víš, že jsem kdekoho napodoboval, kdeco jsem vykradl: byl by to dlouhý seznam hříchů.

A jak to bylo v šedesátých letech? Jaký jsi měl vztah k undergroundové společnosti?

Underground mě vždycky štvál, v šedesátých i v sedmdesátých a osmdesátých letech, ale, chtě nechtě, pořád jsem k němu nějak patřil.

Ale s lidma, jako je třeba Magor, Bondy, Topol, ses přeci stýkal pravidelně, ne? A ti přece k undergroundu neodmyslitelně patřili.

Jo, stýkal jsem se s nima hodně. Byla to spousta prima kluků a holek, ale ve výsledku mě štváli. Nemám rád davovou hysterii, kterou ten underground vždycky zaváněl.

Můžeš mi prozradit některé oblíbené spisovatele? Jak třeba vnímáš Tolkiena?

Každou chvíli se mi líbí něco jiného. Z Tolkiena mám nejradši Cestu tam a zase zpátky

Co si myslíš o dnešní generaci mládeže? Svírá se ti ruka v pěst, když je vidíš, nebo nad tím mávneš rukou?

Mládež je pořád stejná. To je v pořádku. Malér je v tom, že z každého dítěte se nakonec stane dospělý. Jak jsem to kdesi už řekl: V každém dítěti je skryto dospělé hovado.

A máš nějaké?

Děti mám víc než dost. Řekněme pět.

Přečtou si radši knížku, nebo pustí počítač a hrají hry?

Ty nejmladší děti moc nečtou. A já je k tomu nenutím. To se ví, že sedí u počítače.

Ale ty s nimi ty počítačové hry přeci hraješ. Máš nějakou oblíbenou? Neinspirovala tě nějaká k napsání básně?

Mám nejradši erpégéčka nebo budovací strategie. Bává mě to a hlavně zajímá. Nejradši mám ty starý, který jsou ještě izometrický. Jinak hry mě samozřejmě taky inspirovaly k psaní.

V jedny básni mám citáty z Falloutu, který jsou dost nápadný. Ale zatím to nikdo neobjevil.

Budeš letos někoho volit?

Volit nebudu. A neplatí na mě námitka, že tím dávám hlas komunistům. Nevím, kdo je tady větší zlo, a vlastně už mi to je jedno.

A co situace v arabských zemích? Myslíš, že se to tam uklidní, nebo se bude napětí ještě stupňovat?

Islám je možná budoucnost světa. V něčem horší, v něčem lepší.

A co konec světa? Přemýšlíš někdy nad rokem 2050, kdy má podle odhadů dojít ropa a některé další suroviny?

Konec světa? Někdy mám pocit, že už dávno byl. Jen si toho nevšimli novináři, a tak žije lidstvo pořád dál, a bude žít, dokud mu někdo dost důrazně neřekne, že už je konec.

Připravil Oskar Placák, septima

Zima

Stále jsem hovořil o zimohrádku, až jsi řekla: tak mě tam zaveď.

A tu jsem se počal vymlouvat: možná, že se zklameš,

je to uprostřed polí a v lese jsou divoké kočky,

na schodech sochy, které si ovívají pupky lopuchou,

nebudou se ti líbit.

Přiznám se, řekl jsem, že jsem si něco vymyslel.

Ale tys uhodla, že jsem si vymyslel všechno, a řeklas:

už si taky myslím, že by se mi nelíbil,

nemám ráda divoké kočky a nikdo nás tam nečeká,

nemysli na to.

(Zimohrádek, 1965)

* * *

Proč bych tam chodil když mě zvou

Pročpak bych pospíchal když na mě čekají

Jen ať trpí když jsou hloupí

Já sám si otevřu

šimpanzskou flaštičku

a až ji vypiju

budu si líbovat:

ještě mě tralala

má někdo na světě

rád

(Žil, nebyl, 1979)

Náhlé vzplanutí

Jeden Bedřich, ten, co bydlí vpravo nahoře

na návsi, naproti hasičské zbrojnici, se zamiloval do družičky na své vlastní svatbě.

To se stává na venkově. Napřed se trochu opil a pak, jak se tak motal sem a tam sva

tebním průvodem, zakoukal se do družičky a bylo to. Hned ji táhl na hřbitov. A to jí

bylo teprve 12! Byla hluchá, nemá a úplně pitomá. No bodejť. Udělala by tohle normální družička? Kdosi při tom Bedřicha

poranil na lýtku halapartnou. Kde se vzala

halapartna na hřbitově? To nikdo neví.

Život na venkově je plný záhad. A náhlá

vzplanutí jsou tu dosti běžným jevem.

(Doupě latinářů, 1992)

Když zhaslo slunce

Honzovi Z.

Když zhaslo slunce, bylo ještě líp.

Všemožným chlastem jsme se nalili,

chodili jsme a žvanili,

chrastilo listí, hulilo se z lip,

pod kterejma se pálily

nějaký hadry a nějaký kosti.

Blábolily se pitomosti

a vonělo to koncem léta.

Zmejlili jsme se. Byl konec světa.

(Včerejší den, 1989)

Roští nesmrtelné

V bělostné zimě pod temně, zamodralé, až zeleně šedým nebem se vracejí lovci domů. Ještě jsou na kopci nad vesnicí. Na horizontu ostré vrcholky zasněžených skal a pod nim několik domků, kostelík a zamrzlý rybník, na kterém si ještě hrají děti, ačkoliv se stmívá a brzy bude tma. Lovci i psi jen těžce postupují hlubokým sněhem, vyplaší černého ptáka a ten odlétá... V popředí několik stromů a dole u rybníka staré hlavaté vrby vystřelují své ostré proutí kolem sebe, do zimní oblohy i bílých střech okolních stavení, vytvářejíce tak podivuhodné efekty v podobě tušových čar. U cihlové hospody spalují roští, ale je to jen malý teple oranžový bod ve výjevu, který jinak celý svírá sinavá zima.

A přeče je ještě něco na této scénérii. Na samém jejím okraji a v samém středu trčí zpod těžkého sněhu několik trnitých

šlahounů šípkového keře. Nic víc, ale také nic méně. Ty okrově zbarvené větvičky, těch několik pozůstalých lístků a špendlíkových trnů. Roští jen tak ze sněhu vykukující.

Šlahouny jako by jen tak rozhozeny na bílé ploše, to je něco, co se odedávna umělo v Číně, ale obraz Lovci ve sněhu, na který se díváme, byl namalován Pietrem Bruegelem v Nizozemí roku 1565. V době dosti strašné na to, aby se zobrazovala témata stejně děsivá. Evropa je rozčtvrcená na kusy náboženskými válkami. Zde už každý bojuje s každým a nenávist prochází napříč i rodinami. A každá ze stran je přesvědčena, že bojuje o ty nejdůležitější a největší věci a ideály a zuřivě ničí vše, co je jejím protivníkem posvátné. V jediném týdnu byla zničena všechna umělecká díla z velkých chrámů i zapadlých kostelů. Rozsekány sochy, obrazy spáleny, ale před tím ještě potupeny tím, že světům, jež zobrazovaly, byly vypíchny oči.

Následovaly tresty a popravy, věšelo se a upalovalo, a co dříve obrazům, nyní se dělo obrazoborcům.

A přesto v těchto chvílích někdo někde soustředěně maluje stromy, ptáky, vykresluje struktury větví, zimní nebe a sníh. Ale ne jako to dělali jeho slavní

předchůdci Eyck či Memling. Není to tak jako dříve, kdy se každý detail, každá třísečka vylomená a každý lísteček upadlý vykresloval s takovou pečlivostí a věrností, že chcete-li si prohlédnout, musíte si vzít lupu. Zcela jinak je zde naloženo se zobrazením světa. Není to mistrovství postižení nejmenšího detailu, ale vnitřní pochopení podstaty zobrazovaného.

Chceš namalovat bambus – staň se bambusem, říká čínský mistr Okurka. Vstup do věci samé a můžeš ji namalovat zevnitř, ne jenom její povrch. Kdo se ztotožní s havranem, je sám černý a může létat.

A toho bylo dosaženo zde. Venku zuří bouře a někdo jen několika tahy svého štětce ztlumí běsnění lidského živlu. Trní do červena spálené mrazem kreslí na bělostném sněhu nesmrtelné znaky toho, co nemůže nikdy ustát. Donutí nás se zastavit a ztotožnit se s přírodou nikdy neumírající.

Ale třeba je to úplně jinak a zima je obrazem oné těžké a kruté doby. Třeba je to šípkové roští symbolem utrpení a prolité krve a lovci sami ubohé oběti lovu. A možná ještě jinak, v druhém a třetím plánu, anebo je to všechno dohromady. Smíšeno k podivu věčnému tázání. Kdo ví?

A kdo by to vše chtěl vidět na vlastní oči, nemusí nikam daleko, Bruegelův obraz mají v nedaleké Vídni.

Aleš Roleček

Podzimní filmovka aneb „Špatná výchova“ pro všechny

Filmová noc, která probíhala od pátku 10. listopadu do sobotního rána, byla letos první filmovkou. Ve dvou třídách se promítaly filmy, ve dvou dalších přespávali studenti. Jak se na takových akcích bohužel někdy stává, museli se někteří seberealizovat, o čemž svědčí vylomené dveře oktávy:-).

U promítání filmů jsme na začátku vsadily na jistotu, tedy na Amélii z Montmartru. Tuto milou Pařížanku a její svět musí mít rád každý. Další film byl trochu překvapením. Yamakasi – moderní samurajové je o sedmi klucích, kteří v Paříži pěstují netradiční adrenalinový sport. Stručně řečeno, „jen“ lezou po domech bez jištění... Trochu lehčí akční komedie

s dobrým koncem. V pátek večer to snad ale bylo všem vhod.

Některé další filmy, k nimž jednoznačně patří Špatná výchova, byly možná pro mladší studenty trochu silnou kávou. Ale Porgáni zvládají i náročné filmy, a proto i na tomto promítání byla třída celkem zaplněná.

Dále byl na pořadu Amarcord, který zaznamenal jednoznačný útlum. Všichni se šli dívat vedle na Červeného trpaslíka, z něhož se nakonec neplánovaně vyklubal film Ali G in da house. Ukázalo se, že spíše než Amarcord zvládnou lidé ve tři hodiny ráno tuto „komedii“.

K ránu se pak ještě promítalo Vše o mé matce, ale to jsem si šla aspoň na hodinku

lehnout. Když jsem se opět probudila, z lehkého svítání se vyklubal tradičně šedivý den a všude byl cítit spěch a nervozita z úklidu.

Třídy už byly skoro uklizené, pomohla jsem ostatním v konečné fázi, okoukla třídu, pan profesor Beran nám třídy zkontroloval a všichni šli spokojeně domů se dospat. Pan profesor bohužel nemohl za to, že my jsem hned v pondělí ráno dostaly za neuklizené třídy jednu hodinu práce pro školu...

Ale ani to nám nezabrání pořádat takové akce znovu;-).

Andrea Raušerová, sexta

Žerte

Ježibaba

Páchne
jak
bradavice
žvýká
pijavice
opuchlá
kolena
brada
neholená
klacky
z nich
dům
kacířský um

ruce
v
bok
z moku
lok
je z tebe
cvok

Dražba (u pěn li vane)

Vyzkoušej ten šperk!!!
říká ti paní v bílém
Vyzkoušej ten šperk!!!
říká ti bílá paní
zapíná řetízek
a gestem které vyráží dech
tě sune před zrcadlo
Ne... to by nešlo
zato tenhle šperk je adekvátní
zato tenhle šperk je HONOSNÝ
uvidíme zda ti padne
padne?
snad ne
snadné
zvadne
tělo zvadne
dotykem kovu se krouť
hrouť
vědomí nabýváš na podlaze
blaze
bílá paní vzdala svou hru

Vykřičník

Vykřičník
v ohrádce
obránce rozkazu
– uličník

!

na hlavu postavený
vykuk
na šlechtu
–
vykuk

Stav bez tíže

Je to někde v éteru
pod náhrobkem kráterů
beru nebo neberu?
je to někde v éteru

Je to někde v éteru
pod náhrobkem kráterů
beru nebo neberu
slávy dceru

v širém šeru
s kyslíkem se peru

Johohó
hohó
hó

Chcete vajíčka jak pěst?
Chcete kůžičku od kosti?
Chcete potrubí vína sladkého jak parfémy?
Johohó!

Chcete bohatství na prohnutých stolech?
Chcete dennodenní chvění v bedrech?
Chcete slávu v paprscích?
Johohó!!

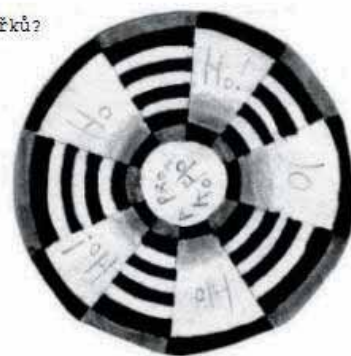
Chcete létat?
Chcete ambrosii?
Johohó!!!

Chcete hmat chobotnice?
Chcete harém nejkrásnějších z minulosti i zítřků?
Chcete blyštivé stěny z mramoru?
Johohó!!!!

Chcete sofa z hedvábí?
Chcete demižón medové rozkoše?
Chcete ůich medvěda?
Johohó!!!!!

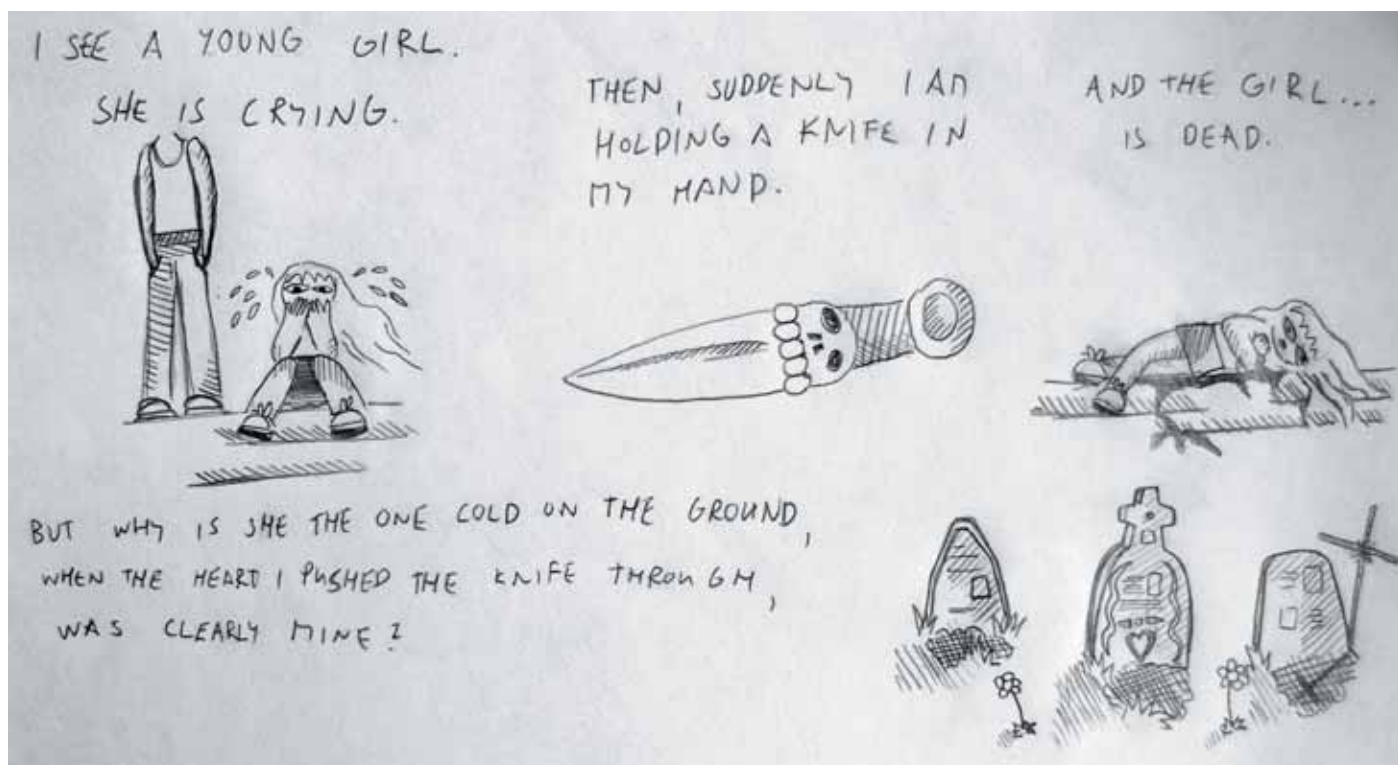
Chcete stanout na mnohých planetách?
Chcete zrak sokola?
chcete holubí poštu do chřtánu?
Johohó!!!!!!

Chcete rychlost vzduchu uhýbajícího kulce
Chcete hýřit v rejích?
Chcete medové pláty sešité v knihy?
Chcete lepší svět?
Johohó!!!!!!!
A pro koho?!

Benovi, Fritz, oktáva

Gomix by pH

Středeční zamyšlení aneb O snech, asociacích a všem, co mě zrovna napadne

Ostré hrany židle, na které sedím, mě bodají do zad. Chybí mi fantazie a čas. Zářící monitor zobrazující bílou stránku jen podtrhuje mou neschopnost najít jeden problém, který si nad ostatní zaslouží to, být tu zmíněn, a který by se zároveň neurazil, že je rozpitváván tak primitivními nástroji v tak nezkušené ruce. V pozadí místnosti hraje hudba vybraná s maximální pečlivostí. Nesmí být příliš rychlá a nesmím z ní rozumět jedinému slovu. Proč vlastně? Abych se nemohla soustředit na hudbu samotnou? Stejně se nemohu přinutit napsat skvělé zamyšlení, překypující svérázností, humorem, nadšením, lyrikou, a poté ho ve škole sebevědomě předvést a vystavit si ho na webové stránky. Čas plyne. Marně se snažím přinutit své myšlenky ke spolupráci. Soustřeďuji se na problémy, které mě potkávají denně, a víc než kdy za dlouhou dobu si uvědomuji, jak se vlastně mám skvěle. Přes uvažování o „školním“ a „domácím“ světě, a to, že by mě zajímalo, proč jsem se narodila zrovna tam, kde jsem se narodila, se přenáším k tomu, že život je stejně jenom iluze, takže, bráno

do důsledků, je nejlepší ignorovat všechny a všechno, protože jsou jen výplody mé obrazotvornosti. Asi nemám zrovna příliš filozofickou náladu. Upřímně řečeno nemám náladu vůbec na nic, možná to znáte. Svět si dělá, co chce, a vy stojíte proti němu bez vhodných argumentů...

Ale teď už jsem se vážně naštvála! Místo toho, abych se alespoň trochu snažila uvažovat o něčem nedozírně hlubokém, jsem se se zavřenýma očima ponořila do hudby, a snažíc se ji k něčemu přirovnat, jala jsem se hloubat nad tím, jak vlastně vypadá kardamon. Část ústředny mojí vůle prská vzteky: „Kdože tu tomu vlastně šéfuje?“ A to je právě to. Myšlenky jsou neovlivnitelné. Občas se zapomínám v peřejích svých vlastních myšlenek a asociací. Voda nemůže téct opačným směrem a nevím, proč si při slově „slunečnice“ vybavím kromě tradiční „květiny“, „žluté“ a „pole“ také: 1. prázdniny, 2. louka, 3. úsměv, 4. světle zelená, 5. pohádka, 6. semínka v bílé misce.

Já to nechápu – nebo to chápu jen částečně –, a upřímně by mě překvapilo, kdybyste to chápali vy. V hlavě se nám spojují věci podle vzpomínek, útržků jiných myšlenek, asociací, nápadů a mění se naprosto stejně, jako v pravidelné řadě domina dojdete od jedničky k šestce a zpět, než bys řekl švec, aniž by kdekoliv došlo k nepravidelnosti či k porušení řetězce. Jak nádherně vysvětlitelné, když se na to podíváte po částech. Ale musím říct, že si to nedokážu vysvětlit jinak než teoreticky. Větší záhadou jsou pro mne snad jen sny. Jsou pro nás samozřejmostí, jsou nepředvídatelné, námi nijak ovlivnitelné, některé se nedozijí rána, jiné nás provázejí celý život a na každém rohu vám jakési exotické, dlouhovlasé stvoření může za jistou sumu podat návod, jak si z nich přečíst budoucnost. Přichází a odchází, aniž s nimi můžeme cokoliv dělat.

Já sama si pamatuji sen z doby, kdy mi bylo asi tak pět let. Seděla jsem u stolu na naší chatě, na tmavohnědé lavici. V kruhu kolem stolu seděli tátovi a mámi kama-

rádi. Hráli na kytaru a smáli se. Jenže měli místo hlavy blesky. Kulové blesky, které se usmívaly, které jsem viděla v jednom komiksu ve Čtyřlístku. Byla to jedna z mých nejhorších nočních můr, a jak vidíte, pamatuje se snadno. Absurdní, že? Myslím, že podobný typ snu se zdál někdy skoro každému. A také si myslím, že právě ta absurdita je to, co v mnoha směrech dělá sen snem. Sny nemůžeme ovládnout, nemůžeme je ani pochopit. Prostě jsou. Občas se mi stává, že předem tuším, co se v mém snu odrazí, ale trefím se jen asi tak v jednom případě z třiceti.

Říká se, či spíše se tak nějak všeobecně tuší, že sny odrážejí něco z toho, co jsme prožili, případně na co jsme mysleli nebo jací jsme. Někteří dokonce tvrdí, že ukazují část naší budoucnosti. Upřímně by mě zajímalo, jestli prožijí něco, co se bude týkat mužů, kteří mají místo hlavy kulové blesky. Je docela dobře možné, že jsem to již prožila. Zkrátka, mám v té věci kolem snů tak trochu zmatek. Moje teorie funguje tak, že se sny je to vlastně podobné jako s těmi zamotanými asociacemi. Zde je můj jednoduchý návod na výrobu snů: Vezměte střípky a střepy z pocitů, nápadů,

vzpomínek a nálad, poslepu je pospojujte dohromady a poté hotové dílo nechte poslat na sochařskou výstavu. Glazura setrvačnosti příběhu si určitě najde souvislosti a děj snu nějak poplyne. Občas glazura nevytvoří příběh, ale dadaistické básně. I ty jsou ovšem zajímavým literárním dílem!

Mimochodem, co vy si vybavíte při slově slunečnice?

Veronika Dvorská, sekunda

Perly sviní(m)

Tam je „V“ jako voko nebo vokoun. (Mareš)

Já jsem přes to mňoukání nic neslyšel. (Toegel)

Já vezmu třídnici s tvrdými deskami a omlátím to o vaše mozgovny. (Toegel)

Vy v té hlavě nic neudržíte. Jste průtokový ohřívač. (Krč)

Jaký je poměr mezi maminkou a tatínkem? (Krč)

Vzdělání není k ničemu. (Uhlíř)

Vy to nechápete? To je váš problém. Mlčte, jenom otravujete ostatní. Sejdeme se u reparátu. (Uhlíř)

V tom A as je fis co? (Uhlíř)

Většina irského území žije v Americe. (Bukovský)

Amsterdam je rybářská vesnice. (Bukovský)

Myslím, že ta multikulti společnost fungovat nebude. Asi je to trochu pesimistický konec týdne... (Bukovský)

Najděte tlakové animálie... (Bukovský)

Dotyk je dotyk a průnik je průnik. (jasné vysvětlení...) (Profota)

„Kolik bude řešení?“

„Dvě.“

„To je málo. Tak kolik bude řešení?“

„No dvě.“

„Správně.“

(Profota)

Nejezte, prosím. Působíte na mě jako Jakub Jirka z nejmenované třídy. (Profota)

To byste si doma zapálil takovouhle louč? Víte, jak to čadí? (Roleček)

Řeknu vám jedno pravdivé turecké přísloví... (Roleček)

Méchant (fr. zlý, zlobivý) je třeba u malejch dětí. Vy už nejste zlobiví, vy už jste zlí. (Výšková)

Kolik elektronů je celkově v obalu atomu ve vrstvách od 1. do 7., když v každém orbitalu mohou být nejvýš 2 elektrony opačného spinu. (tehdy nikdo netušil, o čem je řeč...) (Janichová)

Perly, jež se v minulých letech kutálely letošní sextou, zaznamenala Andrea Raušerová.

* * *

Bidláková

– Já vám to nebudu vysvětlovat, protože kdybych vám to začala vysvětlovat, tak byste to okamžitě přestali chápat.

– Je to náhoda, že vám to vyšlo? ... Asi jo.

– Víte, na co se potřebuje energie? Na dvě věci!

– Chemie, chemie, z té blbě mi je.

– Teď nemá nikdo právo se bavit! Všichni zapněte mozek!

Honza: Kde to je?!

Arnot

– Já bych byl nejoblíbenější plačka v Praze!

Anča: Cože? Jaká pračka?!

– (Po obzvláště blběm dotazu) Fojtík vás občas trumfne. Ve chvíli, kdy se přihlásí Fojtík, tak vím, že je konec hodiny. (Po chvíli) Tyjo, vy už pomalu šlapete na paty Fojtíkovi!

– Caligula třeba vraždil po sexuálním aktu otrokyně... Ale každý máme něco... Jinak to byl prima chlapík!

Reischigová

– Vazal bránil poddané, kdyby přišel medvěd, nebo nějaké jiné vojsko.

Přibík

– Do lyžárny po dvou!

Jitka: Kdo poleze po čtyřech, má smůlu!

Valášek

– Terka: Mně tam na začátku nesedí ten otec.

Val.: Otec? Na začátku musí být vždycky otec!

Zaznamenala Monika Kavanová, kvarta

Tři týdny kvákání

Ať se učíte jakýkoliv jazyk, vždycky máte nejlepší strávit co nejvíce času v zemi, kde se takovou řečí mluví. Rozhodl jsem se na jaře, že se zdokonalím ve francouzštině, a zařídil si třínedělní pobyt ve škole v Montpellier.

Předem upozorňuji, že celá akce byla zorganizována téměř bez chybičky a škola poskytla maximum informací, takže jsem ještě před odjezdem vcelku věděl, do čeho jdu. Dost věci si člověk může zvolit i v rámci jedné školy. Dal jsem na radu zkušenějších a jel do rodiny, protože čím více francouzštiny kolem sebe slyšíte, tím lépe. A to je asi jediná věc, u které si člověk nemůže být nikdy jistý.

Ani nevím, jestli jsem byl s bydlením spokojen, nebo ne. Mělo to svá pozitiva i negativa. Bydlel jsem v rodinném domku daleko od centra, což mělo nevýhodu, že jsem musel stíhat poslední noční autobus nebo si dělat nepříjemně dlouhé noční procházky. Na druhou stranu rodina se o mě prakticky nestarala. Bylo jí jedno, kde jsem, co dělám a tak. Ráno jsem do školy vstával dřív než oni a ani jsem je nepotkal. Odpoledne jsem trávil různě. Večer jsem se přišel navečeřet a pak většinou odjel někam za spolužáky. Takže pro mě byla v podstatě docela nevýhoda, že jsem musel jezdit z centra na večeri a hned zase zpátky. Pokud se chce člověk více bavit, má rozhodně lepší se o jídlo starat sám.

Když jsem přišel poprvé do školy, byl jsem lehce zmaten, ale pak jsem si uvědomil, že nebylo moc proč. Napsal jsem rozřazovací test a byl přijat o dvě skupiny výše než na Francouzském institutu v Praze. A nalejvárna mohla začít. Spousta gramatiky, procvičování slovní zásoby z jed-

notlivých oblastí, porozumění textů atd. Musel jsem si chvíli zvykat, nebyl jsem na tak náročnou a rychlou výuku zvyklý, obzvláště když se jelo tři hodiny denně se čtvrt hodinovou přestávkou. Naštěstí jsem

se do všeho dostal celkem rychle a lekce mě pak docela i bavily.

No a ve dvanáct jsem byl vyhozen přímo v centru na jednu z rušnějších ulic a měl jsem absolutní volno. Prvních pár dní jsem jen tak zkoumal město, ale postupně jsem si našel dost kamarádů.

Většinou to byli bohužel Švýcaři. Bohužel proto, že se mezi sebou bavili německy a tento jazyk já neovládám. Naštěstí si mě občas všimli.

Začali jsme tedy jezdit odpoledne na pláž, kam se dalo dostat v rámci legimitace MHD přeplněným rozžhaveným autobusem. Po půlhodině jízdy v sauně moře opravdu potěšilo. Celou dobu nám to ale nevydrželo, takže jsme taky třeba leželi jenom v parku a nedělali vůbec nic. Později jsme objevili, že odpoledne je dost dlouhá doba, a tak jsem se s kamarády vypravil na výlet do Sete a později do Nîmes. O víkendku jsem se podíval i do Avignonu, kde jsem bohužel potkal strašlivý český zájezd. Samotná škola také pořádala řadu mimoškolních aktivit, a tak jsem absolvoval prohlídku Montpellier, výlet do rezervace Camarque a výlet na olivovou farmu do Provence. Vše s francouzským výkladem.

Vymyslet náplň pro večerní program nebylo zas tak složité. Právě probíhající mistrovství světa ve fotbale hýbalo městem neuvěřitelným způsobem, a tak jsme navštěvovali pravidelně podniky s projekcí, o které nebylo ve městě nouze. Protože naše parta byla z opravdu hodně zemí, vždycky se fandilo těm, co to potřebovali. Vzhledem k tomu, že Montpellier je studentské město, večer se prostě žilo.

Kromě spousty nových a hlavně velmi zajímavých kamarádů mi tři týdny daly spousty zábavy, ale především si myslím, že zlepšily moji komunikace ve francouzštině. Ke konci už jsem moc nerozlišoval, jestli se někdo se mnou baví anglicky, nebo francouzsky. Řekli jsme si to většinou stejně. Takže dle mého názoru pobyt splnil to, co jsem od něj očekával.

Jakub Teplý, septima

Matematický ústav

aneb Reportáž z místa pro nás exotického

9. 11. navštívili studenti sixty matematický ústav. Návštěva organizoval profesor matematiky a zeměpisu Jiří Profota.

V ústavu byli studenti rozděleni na dvě skupiny. Každá skupina viděla knihovnu, redakci časopisu *Matematica Bohemia*, pracoviště výpočetní techniky a také přednášku profesora Sochora o výrokové logice.

Knihovna matematického ústavu je největší matematickou knihovnou v České republice, je veřejně přístupná a půjčování je zdarma na občanský průkaz. V knihovně se nacházejí jak moderní časopisy a nově vydané knihy, tak i staré knihy až ze 17. století.

Dozvěděli jsme se, že matematici používají speciální programovací jazyk TECH pro psaní matematických příkladů, a to jak na IT, tak i v redakci časopisu.

Přednáška pana profesora Sochora byla odměněna bouřlivým potleskem. Profesor Sochor je přitom ředitelem matematického ústavu a zároveň jednou z největších kapacit na výrokovou logiku nejen u nás, ale i na celém světě. Jedním z témat přednášky byly logické paradoxy. Například paradox lháře (Eubúlídés z Miléto 4 stol. př. n. l.): „Kréťan Eumanides řekl, že všichni Kréťané jsou lháři.“ Kdyby mluvil pravdu, lhal by.

Návštěva matematického ústavu byla příjemným zpestřením podzimního sychravého vyučování. Vřele ji proto všem doporučujeme.

Mathematisches Institut, oder eine Reportage über einen für uns so exotischen Platz.

9.11. besuchten die Studenten von der Sexta das mathematische Institut. Der Besuch fand unter der Führung von Herrn Profota statt, unseres Lehrers für Mathematik und Geografie.

Im Institut wurden die Studenten in zwei Gruppen geteilt. Jede Gruppe besuchte die Bibliothek, die Redaktion der Zeitschrift *Matematica Bohemia*, den Arbeitsplatz für Berechnungstechnik und hörte sich den Vortrag von Professor Sochor über die Prädikatslogik an.

Die Bibliothek im Institut ist die größte mathematische Bibliothek in der Tschechischen Republik. Sie ist jedem zugänglich und die Ausleihe ist kostenlos

gegen den Personalausweis. In der Bibliothek befinden sich sowohl moderne Zeitschriften und neu herausgegebene Bücher, als auch alte Bücher bis aus dem 17. Jahrhundert.

Wir haben erfahren, dass die Mathematiker eine spezielle Programmiersprache TECH für die Beschreibung mathematischer Beispiele benutzen. Sie gebrauchen sie sowohl in der Berechnungstechnik, als auch in der Redaktion der Zeitschrift

Der Vortrag von Professor Sochor wurde mit einem stürmischen Applaus belohnt. Herr Sochor ist dabei der Direktor des mathematischen Instituts und gleichzeitig eine große Kapazität für Aussprachlogik nicht nur bei uns, aber auch in der ganzen Welt. Ein Thema des Vortrags waren logische Paradoxe. Zum Beispiel das Paradox mit einem Lügner (Eubúlídés aus Miléto, 4 v.u.Z.): „Eumanides von Kreta sagte, dass alle Leute von Kreta Lügner sind.“ Würde er die Wahrheit sagen, lüge er.

Der Besuch des mathematischen Instituts war eine angenehme Abwechslung des herbstlich regnerischen Unterrichts. Wir empfehlen ihn allen herzlich.

sexta

Was ist passiert

Die Ferien sind längst vorbei und für uns hat das wichtigste Schuljahr angefangen. Die ganze Schule ist im September nach Italien gefahren und die Projekte waren sehr schön. Wir haben neue Schränke im unteren Gang, sie sehen wie ein Bienenstock aus. Es ist auch ein neues Sicherheitssystem installiert und vor dem Eintritt sind Videokameras. Jetzt kann jemand (vielleicht Herr...) endlich immer sehen, was wir in der Schule machen. Nächstes Jahr bekommen wir wahrscheinlich einen Chip in unsere Köpfe, damit

jemand auch unsere Gedanken lesen kann.

Frau Výšková wird bald verrückt, weil niemand in der Oktáva aufräumt. Es war der Elternabend. Die meisten Schüler hatten dann ein angenehmes Gespräch mit ihren Eltern, hauptsächlich die älteren Schüler. Septima und Prima sind für ein Wochenende weggefahren, damit sie sich besser kennen lernen. In unserer Klasse ist eine Abiturballkommission entstanden und gleich fing auch der Streit wegen dem Ball an. Die Herbstferien brachten frische

Luft in unser Schulleben, leider kam auch der kalte Herbstwind. Es war kalt, kalt, kalt..., alle waren krank, krank, krank. Die Turnhallen blieben leer und der kommende Winter wird es sicher nicht ändern.

Auf Koráb erhebt sich eine Welle der Aggressivität. Zigaretten werden teurer.

Und ein paar Gerüchte: M.G. mit H.T., aber nur zwei Wochen, dann H.T. mit A.K., aber nur eine Woche. Wer ist ein Looser? M.G. hat eine Neue...

DIE SCHWARZEN REITER TOBEN

Was ist los?
Wer schreit denn da?

Und wir verurteilen Jarka Metelka für die Beleidigung der schwarzen Reiter zu 20 Schlägen, falls er nicht abbittet.

Ich habe nichts über euch gesagt, nie habe ich euch beschimpft! Ihr Feiglinge! Ich bitte nicht ab.

Stell ihn an die Wand!

Brutale Kerle! Ich muss ihn retten. Eine List wird mir helfen.

Wachtmeister! Wachtmeister! Schnell weg!

Kein Wachtmeister, Ich musste dich mit dieser kleinen List retten.

Wir sind Freunde aufs Leben und Tod! Und erklären den schwarzen Reitern einen erbarmungslosen Kampf.